

Ê, Bưu Kiện Của Anh Nay

Contents

Ê, Bưu Kiện Của Anh Nay	1
1. Chương 1: Xin Chào, Bưu Kiện Chuyển Phát Nhanh Của Anh Đã Tới Rồi	1
2. Chương 2: Cố Lâm Tuyệt Không Thừa Nhận Minh Đồ Mặt	3
3. Chương 3: Anh Đã Giúp Tôi Sửa Xe, Tôi Mời Anh Ăn Cơm, Có Qua Có Lại Mới Toại Lòng Nhau	5
4. Chương 4: Chúc Cuộc Sống Ở Chung Vui Vẻ	7
5. Chương 5: Đây Thật Là Tô Chính Sao? Không Phải Đúng Không,	9
6. Chương 6: Loại Tâm Tình Đây Thực Sự Là Vừa Thoải Mái Vừa Khó Chịu	12
7. Chương 7: Cố Lâm Tôi Thích Cậu	14
8. Chương 8: Cứ Vậy Cùng Một Chỗ Rồi?	17
9. Chương 9: Không Xong, Bị Phát Hiện, Em Không Muốn Bị Nhốt Lại	20
10. Chương 10: Tình Yêu Cần Dũng Khí, Em Tin Tưởng Anh Sẽ Hạnh Phúc	22
11. Chương 11: Cố Lâm Tiên Sinh, Chuyển Phát Nhanh Của Anh Tới Rồi	25

Ê, Bưu Kiện Của Anh Nay

Giới thiệu

Editor: NataneBeta: Tiểu Diệp ThảoThể loại: Muộn tao bảo an công x dương quang nhân viên chuyển phát nhanh thụ,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/e-buu-kien-cua-anh-nay>

1. Chương 1: Xin Chào, Bưu Kiện Chuyển Phát Nhanh Của Anh Đã Tới Rồi

“Xin chào, bưu kiện chuyển phát nhanh của bạn đã tới. Mời bạn lúc 12 giờ trưa đến cửa trường học nhận. Chuyển phát nhanh Thân Thông.” Cố Lâm phát xong tin nhắn, nhìn đồng hồ, còn chưa đến 11 giờ. Còn phải kiểm kê lại một lần, Cố Lâm cảm thán, lần này ngàn vạn lần không thể để mất việc nữa.

Năm trước Cố Lâm vừa tốt nghiệp đại học. Sinh viên tốt nghiệp đại học tìm việc làm rất khó, loại tốt nghiệp đại học loại ba như cậu muốn tìm việc khó càng thêm khó. Làm thật nhiều công việc, mỗi lần đều mắc phải lỗi lầm nhỏ.

Thời điểm dán áp-phích bị quản lý thành phố bắt được, tốc độ gói hàng quá chậm, vất vả lắm mới làm được nhân viên phục vụ, đang làm rất tốt thì bị người đưa giỡn, trong cơn tức giận chửi mắng đối phương một trận.

Tóm lại, không thuận lợi.

Cố Lâm vọc vọc trang website, nhìn lên đồng hồ 11 giờ 40, tâm nói cần phải đi rồi. Dưới lầu đậu một chiếc minibus loại nhỏ, xe này do vay tiền tới chợ bán đồ cũ mua được, trừ bỏ vết trầy hơi nhiều, các tính năng khác miễn cưỡng gắng gượng vẫn có thể dùng được.

Nhanh chóng tới A trung.

“Xin chào tiên sinh, xe từ bên ngoài không được đi vào.” Tô Chính mặc trang phục bảo an cản Cố Lâm lại.

“Tôi là nhân viên chuyển phát nhanh, dừng bên trong không lâu lắm. Anh xem trước cổng trường nhiều xe như vậy, anh chám chúc một chút.” Cố Lâm mặt cười.

“Không được, đây là quy định, cậu có thể đứng ở chỗ xa một chút, như thế cũng có thể nhìn thấy được.” Tô Chính mặt không chút thay đổi, nhân viên chuyển phát nhanh đã thấy nhiều, bình thường đã đậu ở bên ngoài, bộ dạng này xem ra hôm nay mới tới.

Cố Lâm nhìn nhìn bãi đất trống, bất đắc dĩ một lần nữa khởi động xe.

Ngay từ đầu, nếu không bị bảo an bắt gặp trèo tường, cậu sẽ không bị đánh hạnh kiểm nặng, không đánh hạnh kiểm nặng sẽ không học ở trường tiểu học hạng ba, sẽ không lưu lạc đến tình trạng hiện giờ.

Bảo an đều thuộc dạng đức hạnh này. Cố Lâm ánh mắt thù địch hung tợn nhìn chằm chằm Tô Chính. Tô Chính ngồi trong phòng bảo vệ, lãnh đạm liếc nhìn Cố Lâm một cái, làm hại Cố Lâm không được tự nhiên liếc mắt sang chỗ khác.

“Xin hỏi, là chuyển phát nhanh Thân Thông sao? Một giọng nữ mềm mại vang lên. Cố Lâm thu hồi ánh mắt hung tàn, bày ra nụ cười máy móc, “Đúng vậy, chị tên là gì?” “Tương Vũ.” “Ừm, đây là bưu kiện của chị, xin ký tên.”

Sau khi đưa xong bưu kiện chuyển phát, Cố Lâm liền khởi động xe, bắt đầu đến nơi tiếp theo.

Cố Lâm gần như lượn một vòng, tan việc trở về căn phòng trọ nhỏ, chưa kịp mở máy tính, điện thoại liền vang lên.

“Alo, mẹ.” Cố Lâm vào phòng tắm, tay mở công tắc nước ấm.

“Lâm Lâm, làm việc có mệt hay không?” Cố mẹ mẹ xem kịch truyền hình chuyện người vợ khổ sở, tâm huyết dâng trào gọi điện thoại, đứa con một mình phiêu bạt bên ngoài, mình không quan tâm thì còn ai quan tâm nữa.

“Cũng được, chỉ là giao giao vài món đồ, cũng không có gì mệt hay không, con không phải còn có một chiếc xe đó thôi.”

“Cái xe rách nát kia của con, ai biết sẽ xảy ra chuyện gì.”

Cố Lâm một đầu mồ hôi lạnh, “Mẹ, xem lời mẹ nói này, cố ý không để đứa con trai con thoải mái sao, chừng nào con xảy ra chuyện thật mẹ mới cao hứng?”

Cố mẹ mẹ “phi” hai tiếng, “Quên đi quên đi, mẹ đi nấu cơm. Con cũng nên ăn cơm thật ngon, đừng bạc đãi bản thân mình.”

“Vâng vâng, mẫu thân đại nhân thân mến, con muốn đi tắm, bái bai.”

Tô Chính tan tầm về đến nhà, mẹ anh cực kỳ nhiệt tình tiến lên đón, “A Chính, mẹ con hôm nay đi ngang qua trường học của con, nhìn thấy một chàng trai rất tuấn tú, ôi chao, trắng trắng sạch sẽ, có hợp với khẩu vị của con hay không a.”

Tô Chính từ khi học đại học liền phát hiện tính hướng bản thân, thú nhận cãi nhau với mẹ một trận, bỏ nhà ra ngoài khoảng mấy tháng, Tô mẹ mẹ mới tiếp thu loại chuyện này. Con trai dần lớn lên, điều này không thể ép buộc được.

“Con không thích học sinh trung học.”

“Không phải học sinh, là cậu nhóc chuyển phát nhanh kia.”

“Mẹ, mẹ đừng bận tâm, chuyện của con con tự mình giải quyết.” Tô Chính thuận miệng nói qua loa.

“Được được được, con bận chuyện con, bất quá, con định cưới về nhà hay ra ở rể?”

“Mẹ!”

“Mẹ nấu cơm.”

Trên bàn cơm, Tô mụ mụ lải nhải với đứa con, “A Chính, người đàn ông tốt là phải học được cách nấu cơm, muốn bắt được tâm của vợ, trước hết phải bắt lấy dạ dày vợ mình.”

“Con sẽ nấu cơm.” Tô Chính đối phương diện này rất tự tin.

“Thật sao? Mẹ chưa thấy con làm bao giờ. Con trai, nói mạnh miệng là không tốt.”

“...”

Mỗi ngày giữa trưa Cố Lâm đến A trung chuyển đồ như cơm bữa. Cố Lâm không biết, từ khi các nữ sinh A trung biết nhân viên chuyển phát nhanh rất tuần tú, đơn đặt hàng chuyển đồ càng ngày càng tăng, GDP đầu người tiêu dùng ngày càng cao.

Nếu làm công việc chuyển phát nhanh, Cố Lâm tự nhiên quyết định làm việc thật tốt, bắt quá mỗi ngày ở A trung đều nhìn thấy tên bảo an kia rất không thích thú.

Cố Lâm rất nhàm chán, mắt không ngừng liếc trái liếc phải. Tầm mắt thoáng lướt tới người nào đó ngồi trong phòng bảo vệ. Mặc dù bảo an đều rất cầu kính, có điều, nói đi nói lại, tên bảo an cản trở mình nhìn rất đẹp trai. Không được a Cố Lâm, mà nghĩ như vậy là không đúng đích, mà đây là nâng cao chí khí của người khác, diệt uy phong bản thân biết không? Nghĩ như vậy, Cố Lâm gật gật đầu thật mạnh.

Tô Chính nhìn Cố Lâm hết lắc đầu lại gật đầu, có phần buồn cười, tên nhóc này mỗi ngày suy nghĩ thứ gì, một chốc cười một chốc lại nghiêm túc.

Cố Lâm giao hàng thật vất vả quay về phòng trọ, lúc kiểm kê lại mới phát hiện làm sai. “A nha, mình cứ nhiên quên mất một phần!” Cố Lâm nhìn gói hàng nho nhỏ lặng lặng nằm trong xe, cảm thấy ảo não. “Đành phải làm xong trước buổi chiều tan tầm.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Người lần đầu tiên viết văn, thuần túy nảy sinh ra suy nghĩ này, xúc động mở một hồ nhỏ, đoán, tuyệt đối không bỏ. Không thích thỉnh xoa xoa một chút. ..

2. Chương 2: Cố Lâm Tuyệt Không Thừa Nhận Mình Đỏ Mặt

Bởi vì phòng trọ của Cố Lâm cách A trung không xa, vì thế cậu nhanh chóng tới nơi.

“Xin chào tiên sinh, nhân viên bên ngoài thỉnh đưa giấy căn cước (giấy ID ha) để tiến hành đăng ký.” Tô Chính nghiêm mặt.

Cố Lâm tức giận trả lời, “Tôi muốn vào xem thôi cũng không được sao, chuyển đồ lâu như vậy anh còn không biết tôi a.” Nghĩ thầm nếu không quên mang ví, tôi nhất định sẽ hung hăng móc giấy xác nhận ra ném vào mặt anh.

Tô Chính một mực bảo trì nghiêm túc, hình tượng không chút ý vị. “Thực xin lỗi, đây là quy định.”

“Hừ, tôi đây thềm vào, thích ngồi chờ ngay phòng bảo vệ các anh đấy, có quy định này không?” Cố Lâm tay cầm túi đặt xuống, mười phần khiêu khích.

“Không có.” Tô Chính trả lời, anh chưa từng thích đấu võ mồm với người khác.

Cố Lâm ngồi xuống ghế, thăm mắt người này chả bao giờ câu thông được, lấy điện thoại ra nhấn số gọi.

“Alo, xin chào, ta là chuyển phát nhanh Thân Thông.” Cố Lâm nhận điện, ngữ khí máy móc nói.

Bên đầu kia điện thoại là giọng nói yếu ớt, “Xin chào, có thể phiền toái anh giao đồ tới phòng 305 ở ký túc xá nam sinh không? Đồng học tôi đang học, tôi không muốn làm phiền bọn họ.”

“Không sao, tôi chờ nhóm bạn cậu tan học rồi đồng học cậu tới lấy là tốt rồi?”

“Thật, thật thật thật xin lỗi, bưu kiện này tôi cần gấp, có thể phiền anh trực tiếp đưa tới được không?”

“Vậy được rồi, cậu chờ một chút, tôi lập tức tới ngay.” Cố Lâm mở miệng về phía Tô Chính, “Đồng chí bảo an, đồng học người ta gặp chút phiền phức, làm ơn cho tôi đi vào đi.”

“Có thể, thỉnh đưa ra giấy xác nhận.”

“Tôi bắt quá chỉ tiện đường chuyển giao đồ này nọ, mang theo giấy căn cước làm chi a? Anh giả bộ không phát hiện tôi là được rồi.” “Đây là quy định”. “Quy định quy định, quy định tới địa ngục đi.” Cố Lâm có chút phát cáu.

Vốn giữa trưa không cẩn thận quên gửi gói hàng của khách hàng cậu đã cảm thấy rất áy náy, cố tình gặp phải tên bảo an đáng ghét như vậy, cậu sao lại xúi quẩy như thế chứ?

Cố Lâm mất chuyển động liên tục, nghĩ ra một phương pháp, “Vậy anh giúp tôi đưa vào, đây không tính là trái quy định đi?”

Tô Chính thanh âm lộ ra hoài nghi, “Này...”

“Này cái gì mà này, tôi không làm chuyện xấu, OK?” Cố Lâm giơ ba ngón tay lên thề.

“Ừ, chỉ một lần này thôi. Cậu coi chừng cổng chính.” “Tôi làm việc, anh cứ yên tâm.”

Tô Chính vào phòng ngủ, nhìn thấy một cậu bé thanh tú nằm ở trên giường, cậu bé thấy anh liền bật người dậy mặt đỏ lên, “Bảo, bảo an? Em có xin phép, anh đừng bắt em.”

“Tôi là đến đưa đồ chuyển phát cho cậu.” Tô Chính thầm nghĩ, bản thân mình xấu xa vậy sao, trên mặt vẫn bất động thanh sắc.

“Tại sao là anh đưa a? Tiểu ca kia đâu?” Cậu bé nhìn xung quanh cửa vào, không thấy thân ảnh Cố Lâm đâu.

“Anh ta không mang giấy căn cước, không thể đi vào. Có điều, cậu sao lại muốn nhất định anh ta đưa tới?” Tô Chính có chút nghi hoặc, thẳng nhóc này thoạt nhìn không giống người xấu, trong đầu suy nghĩ cái gì?

“A? Chân em bị thương, mẹ em gửi thuốc tới cho em, nhưng mà quan hệ giữa em và đồng học không tốt, vốn định nhờ anh ấy lúc giao tới thuận tiện xoa bóp giúp em, em sợ đâu, không dám tự mình xoa, nhưng mà không xoa thì rất khó lành.” Thanh âm cậu nhóc càng ngày càng nhỏ.

“Ta giúp cậu.” “A? Đừng.” “Vươn chân ra.”

“Đồng chí bảo an, tôi trước kia luôn cảm thấy anh thật đáng giận, hiện tại xem ra, anh cũng là người tốt.”

“Cám ơn khách lệ, có nhiều học trò lên báo tôi là dạng mặt bài tú-lơ-khơ, đừng nói tình nghĩa gì, cậu là người đầu tiên nói tôi là người tốt. Được rồi, cố gắng tự chăm sóc chính mình, hòa đồng với đồng học, quan hệ giữa người với người rất quan trọng.” Tô Chính mỉm cười. Cậu nhóc ngượng ngùng gật đầu, bảo an cười rộ lên nhìn rất dễ nhìn.

Cố Lâm nhìn Tô Chính đi tới, ngữ khí không tốt, “Đưa xong rồi? Như thế nào lâu vậy, chắc lại đi bắt người đi.” Không có biện pháp, Cố Lâm không có hảo cảm với bảo an.

Tô Chính lạnh lùng liếc nhìn Cố Lâm một cái, “Người nghĩ sao cũng được.”

“Uy, anh chuyên gia xụ mặt, không thấy cơ bắp cứng đơ cả sao?” Cố Lâm hỏi nghi hoặc trong lòng.

“Vậy còn cậu? Cười cười liên tục, không thấy mặt rút gân sao?” Tô Chính phản bác không chút khách khí.

“Hừ, tôi đại nhân rộng lượng, không so đo với anh. Có điều, cười nhiều mới có bằng hữu, anh như vậy, ngay cả bảo an khác cũng không ưa anh đi.” Nói trúng tim đen.

“Không liên quan tới cậu.” Tô Chính giận, người này cố tình đứng đây cãi lộn với anh?

Trong đầu thoáng qua một suy nghĩ, Tô Chính đến gần Cố Lâm ngồi trên ghế, nhẹ nhàng cười, “Cậu quan tâm tôi không có bằng hữu sao?” Nhiệt khí tỏa ra phả phả vào mặt Cố Lâm.

Lập tức ghé sát gần như vậy, Cố Lâm hoảng sợ, vội vàng đứng dậy đi ra ngoài, “Tôi hôm nay còn có việc, không thêm vô nghĩa với anh nữa.”

Cảm giác tim đập nhanh hơn là chuyện gì xảy ra? Cố Lâm, cho dù mày chưa từng yêu đương qua, cũng không thể dối người đàn ông khác sinh ra loại cảm giác luyến ái trong truyền thuyết này đi.

Nhất định là do đột nhiên bị dọa, sau đó thiếu oxy, đúng, chính là như vậy.

Cố Lâm tuyệt không thừa nhận trên người bảo an này có mùi thơm rất dễ chịu, càng không thừa nhận cậu đỏ mặt.

Tô Chính nhắm mắt lại, trong đầu vọng lại lời Cố Lâm vừa nói, không có bằng hữu sao? Chàng trai quả thật rất có mắt nhìn, tâm hồn lẳng lặng của Tô Chính đột nhiên dậy lên một tia gợn sóng.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Mọi người có lời gì cứ việc nói ha, tôi muốn nghe xem ý kiến quần chúng. Yên tâm, tôi rất mạnh mẽ, tôi sẽ không vì lời bình kém mà vứt hồ bỏ chạy.

3. Chương 3: Anh Đã Giúp Tôi Sửa Xe, Tôi Mời Anh Ăn Cơm, Có Qua Có Lại Mới Toại Lòng Nhau

“Shit, thời khắc mấu chốt cứ nhiên chết máy.” Cố Lâm tức giận không chỗ phát, lúc đi mua xe, tên chào hàng vẽ mặt chân thành, son sắt thề rằng cam đoan không có bất cứ vấn đề gì, bây giờ mới được vài ngày thôi a. Quả nhiên là đồ gian thương.

Cố Lâm xuống xe, trực tiếp nhấn nhấn điện thoại gọi người đến sửa.

“Xe của cậu chết máy?” Thanh âm quen thuộc vang lên. Cố Lâm nhìn qua, là tên bảo an kia.

“Đúng vậy a, tôi không biết sửa, đành phải gọi người tới.” Hôm nay phỏng chừng lại phải chậm trễ, nhấn một tin giải thích mới được!

Tô Chính lắc đầu, “Bây giờ hiệu suất sửa xe không cao lắm, chờ người tới đây, tôi đã sửa xong xuôi rồi.”

“Anh biết sửa xe?” Cố Lâm kinh hỉ nhìn chằm chằm Tô Chính, “Có phải mấy chiếc xe của mấy lão sư cũng hay nảy sinh vấn đề chết máy hay kiểm bảo an tới sửa, anh liền trở thành một tay cao thủ?”

“Có công cụ không?” Tô Chính mặc kệ cậu ta, tự mình nhấc lên mui xe, bắt đầu kiểm tra.

“Có a có a.” Cố Lâm cao hứng hết sức, không ngừng đứng một bên hỏi này hỏi nọ, “Nhà anh gần đây sao? Tôi thấy anh mặc đồ bình thường, chạy bộ sáng sớm à? Chiếc xe này có chỗ nào không tốt a, tôi sẽ đi đổi linh kiện khác tốt hơn một chút. Anh như thế nào ở đây làm bảo an?”

“Cậu nói nhiều quá.” Tô Chính cau mày, vừa chạy bộ xong, trên mặt còn một tầng mồ hôi mỏng, từng giọt từng giọt chảy xuống.

“Anh đổ mồ hôi, tôi đi mua đồ uống cho anh.” Cố Lâm dường như đã quên bảo an này lúc trước đối địch như thế nào với cậu, cầm lấy ví chạy tới quầy bán quà vặt cách đó không xa.

Lúc quay trở lại, Tô Chính không biết đi đâu mất rồi.

“Tên này thật là, không nói tiếng gì đi mất, tôi còn chưa nói cảm ơn đâu. Anh ta cứ đi như thế, không sợ xe của mình bị người ăn trộm mất sao, thật là.” Cố Lâm lẩm bẩm lẩm bầm, quăng đồ uống vào trong giá xe.

Anh ta quả thật rất giỏi, bộ dáng sửa xe cũng rất đẹp trai, mang đậm hương vị đàn ông.

Dừng dừng! Cố Lâm mày đang suy nghĩ cái gì thế? Nhìn nhìn kính chiếu hậu, mặt mình cũng rất tuần tú a, nhưng có điểm trắng, có điều hiện tại không phải đang thịnh hành tiểu sinh búng sữa sao. Cố Lâm vỗ vỗ mặt, khởi động xe.

Tô Chính không đi xa lắm, anh thấy được biểu tình ảo não của Cố Lâm, thật đáng yêu.

Giữa trưa, tiếng gõ cửa phòng bảo vệ vang lên.

“Cửa không khóa.” Tô Chính cách cửa sổ nhìn thấy Cố Lâm.

“Tôi biết a, gõ cửa là lễ phép thôi.” Cố Lâm đã quen ngồi xuống.

“Buổi tối anh rảnh không?”

“Hả?”

“Tôi nghĩ tôi đã giúp cậu sửa cái xe, cậu sẽ mời tôi ăn cơm vâng vâng gì đó.”

“Đúng đúng, tôi còn đang định nói cảm ơn anh, đồ uống chưa kịp uống đã đi mất dạng, tôi mời anh ăn cơm?”

“Được.”

Cố Lâm đặt đồ uống lên bàn, cười tủm tỉm nói, “Tôi tan tầm rồi sang đây, cùng đi ăn cơm.” Nói xong đi ra ngoài.

“Cậu không ghét tôi?” Tô Chính mở miệng, hôm trước ánh mắt người này nhìn mình như muốn ăn tươi nuốt sống, hiện tại trôi chảy nói cảm ơn như vậy, giúp cậu ta chút chuyện nhỏ liền cảm kích đến thế sao?

“Đồng chí bảo an, đó là công việc của anh mà, tôi hiểu tôi hiểu. Tôi không phải là người hẹp hòi.” Cố Lâm quay đầu lại, cười rất tự nhiên.

“Tôi gọi là Tô Chính.”

“A? À, tôi là Cố Lâm.”

Cố Lâm? Tôi rất có hứng thú với cậu. Tô Chính nhìn bóng dáng Cố Lâm, gọi lên tươi cười.

“Mẹ, tối nay con ăn cơm với bằng hữu, có thể về nhà trễ.” Tô Chính không chút để ý nói, ngón tay gõ gõ mặt bàn.

Tô mù mù ra vẻ ủy khuất, “Mẹ mua sườn lợn con thích ăn nhất rồi, định làm sườn lợn chua ngọt. Thôi, con đã hẹn với bằng hữu rồi, mẹ không quấy rầy con a. Thành chuyện mang về nhà xem.”

“Không phải như mẹ nghĩ.”

“Mẹ biết, con mẹ thẹn thùng thôi.”

“Con cúp.”

“Được.”

Tô Chính có chút bất đắc dĩ, anh đối với cậu ta chỉ là có nhiều hảo cảm, GAY có nguyên tắc của GAY, anh không định bẻ thẳng nam thành cong a.

Có điều, nếu Cố Lâm thích anh, vậy chuyện khác không cần bàn.

Tan việc, Tô Chính thay quần áo, ung dung đứng trước cửa trường học.

“Thực xin lỗi, để anh đợi lâu. Lên xe đi.” Cố Lâm hạ cửa xe xuống, cười cười xin lỗi với Tô Chính.

“Không việc gì.”

“Anh thích ăn cái gì? Tôi nói trước nha, đồ đắt tiền tôi mời không nổi, nếu anh muốn ăn buffet, tôi tuyệt đối không ngại.”

Tô Chính cố ý nói, “Tôi thường hay ăn cơm ở tiệm cơm kế bên trường học, hiện tại có người mời khách, tôi đương nhiên không khách khí. Cậu không có đủ tiền trả, vậy ở đó rửa chén trả nợ đi.”

“Anh... nói giỡn đi?” Cố Lâm nhìn Tô Chính mặt mày nghiêm chỉnh như trước, nghĩ thầm, tâm nhân người này cư nhiên xấu xa như vậy.

“Đúng vậy, là nói giỡn thôi, tôi sợ cậu kéo theo tôi rửa chén chung.”

Nghe câu trả lời, Cố Lâm có điểm dở khóc dở cười, “Tôi phát hiện tôi sai lầm rồi. Tôi nghĩ anh là một người lạnh như băng, không ngờ anh cũng nói giỡn.”

Tô Chính nghi hoặc nhìn cậu, “Người lạnh lùng không thể nói đùa sao?”

“Cũng không phải, nhưng có điểm kỳ quái. Cậu nhóc lần trước anh chắc còn nhớ đi, chính là người bảo tôi giao gói hàng tận tay đó, kết quả là anh đưa giúp.” Thấy Tô Chính gật đầu tỏ vẻ nhớ rõ, Cố Lâm tiếp tục nói, “Cậu ta sau nói với tôi, kỳ thật anh là người tốt, chỉ là biểu tình không phong phú mà thôi.”

“Cậu ta nói như vậy?”

“Ừ, anh giúp cậu ta xoa chân, tôi hiểu lầm anh cố ý cọ xát, trách oan anh, thực xin lỗi ha.”

“Không q sao.”

“Cái kia, Tô Chính, nếu anh không ngại, chúng ta làm bằng hữu thế nào? Nhiều bằng hữu hơn một đường [1], nếu tôi lại bị đuổi việc, sẽ tới nhờ cậy anh cùng làm bảo an.

“...”

“Tôi nói thật, con người tôi là khắc tinh nghề nghiệp, kỳ hạn mỗi lần làm việc đều rất ngắn, làm nghề bảo an chắc không mắc lỗi đi. Lại nói, anh sao lại ở đây làm bảo an a?”

Tô Chính không lên tiếng.

“Ày da, tôi không có ý gì khác, tuyệt đối không cười nhạo anh bằng cấp không cao linh tinh, nghề nghiệp không phân biệt được cao thấp đúng không? Tôi nói anh đừng để bụng trong lòng. Anh không muốn nói tôi nhất định không miễn cưỡng anh.”

“...”

Thật lâu sau, “Làm bảo an rất nhẹ nhàng.”

Ày da? Đây xem như là trả lời sao? Anh chàng này thật biết tìm việc. “Đầu năm nay kiếm tiền không dễ dàng a, tiền lương tôi mỗi tháng ngoại trừ trả tiền thuê phòng thì là tiền cơm nước, không thừa lại một phân tiền nào.”

“Cậu sao không tìm người thuê chung?”

“Anh nghĩ sao tôi không nghĩ a, con gái thì không dám thuê chung, dám con trai thì tôi không chịu được mấy cái thói xấu của họ.”

“Ừ.”

“Tới rồi, chủ quán tiệm này rất tốt, đồ ăn này nọ ăn cũng rất ngon, anh thử xem, tôi không lừa gạt anh.”

“Ừ.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Hy vọng mọi người cho tôi ý kiến a, chúc dùng ăn vui vẻ ha

Chú thích

[1] Nhiều bằng hữu hơn đường: nguyên cả câu là “Nhiều bằng hữu hơn đường, nhiều cừu nhân nhiều bức tường”

Theo như đi tra thì là “Khắp nơi đều là tường, bằng hữu chính là sợi giây vượt tường” [ngắn gọn:v]

Theo tiếng anh thì là The more friends you have, the more options you have in your life.

4. Chương 4: Chúc Cuộc Sống Ở Chung Vui Vẻ

“Tiểu Cố, dắt bằng hữu tới dùng cơm a.” Chủ quán cầm thực đơn tới đây chào hỏi.

Cố Lâm nháy mắt mấy cái, “Đúng vậy a, bác cần phải dặn đầu bếp làm thật ngon đó, miệng bằng hữu con rất kén chọn.”

“Đương nhiên đương nhiên, như thế nào cũng không thể đánh mất mặt mũi của con đúng không?”

Đưa tờ thực đơn cho Tô Chính, “Tô Chính, anh gọi món đi.”

Tô Chính khoát tay, nói, “Tôi không biết món nào ăn ngon, cậu chọn đi. Tôi không chọn.”

“Tôi chọn rồi. Chủ quán, đến một phần gỏi cá, da ớt xanh tiêu [1], bắp cải thái nhỏ.”

“Được, thấy con dắt theo bằng hữu, bác miễn phí con một phần canh hải sản [2].” Lão bản đi vào phòng bếp.

“Cám ơn chủ quán.” Cố Lâm chuyển sang Tô Chính, “Anh uống rượu không?”

“Lái xe không thể uống rượu.”

“Tôi biết, tôi uống nước trái cây không được sao.” Cố Lâm mắt hứng liếc mắt trắng khinh thường.

Tô Chính mỉm cười gật đầu, “Tôi với cậu cùng nước trái cây rất tốt.”

Nghe xong lời này, Cố Lâm cúi đầu, làm bộ như vọc di động, mặt lại đỏ bừng lên.

Không có gì cười đẹp như vậy để làm gì? Cố Lâm a Cố Lâm, mày đỏ mặt cái cái gì nha.

“Cố Lâm.” Tô Chính gọi tên Cố Lâm, ánh mắt lại nhìn ngoài cửa sổ.

“Gi?” Cát di động, không biết tại sao, tim đập càng nhanh hơn.

“Nếu không, ta bàn đến việc kia của cậu đi.” Ánh mắt quay lại, thẳng tắp nhìn chằm chằm người trước mặt.

Cố Lâm hoảng sợ, mở to hai mắt, “Cái, cái gì?!”

Tô Chính trên mặt vẫn không biểu tình, giống như chuyện này cực kì bình thường, “Thuê chung.”

Thấy Cố Lâm vẫn ngơ ngác, Tô Chính lại kiên nhẫn giải thích, “Tôi đúng lúc đang tìm phòng trọ ở, cùng với người không quen thuê ở chung, không bằng thuê ở cùng bằng hữu, cậu nói xem?”

“Đúng a, phòng trọ tôi cách A trung không xa.” Nói xong, Cố Lâm nhớ tới chuyện phát sinh sáng nay, hỏi, “Anh lúc sáng giúp tôi là đang chạy bộ đúng không? Vậy nhà anh hẳn không xa lắm a.”

Tô Chính bình tĩnh phủ nhận, “Bình thường tôi chạy bộ buổi sáng khoảng nửa tiếng, từ nhà tôi tới trường học vẫn khá xa.”

“Anh đã có thói quen này, vậy về sau anh chạy bộ chẳng phải rất không đã ghiền?”

Tô Chính không trả lời, trầm mặc liếc nhìn Cố Lâm một cái.

Cố Lâm có chút xấu hổ, “Tôi không có ý gì, tôi chỉ là nhất thời lẩm mồm lẩm miệng, anh đừng để ý.”

“Tôi chỉ là muốn ngủ nhiều hơn.”

Cố Lâm tâm tư đơn thuần căn bản không nghĩ tới trong đó có chỗ không hợp ý, chính là hiểu rõ gật gật đầu.

“Tô Chính, anh buổi tối phải đi trực đi?” Cố Lâm cầm đĩa gấp một miếng ớt xanh bỏ vào miệng.

“Không cần.” Tương phản với Cố Lâm, Tô Chính rất nhã nhặn, “Trực đêm không liên quan đến chuyện của tôi.”

Thật có cá tính, Cố Lâm phun tào trong lòng, trên mặt lộ vẻ tươi cười, “Vậy cơm nước xong tới nhìn nhà của tôi xem thế nào?”

Tô Chính ngẩng đầu, mặt mày Cố Lâm tươi tắn, trong lòng xuất hiện một loại cảm giác kỳ diệu. Từ khi Lưu Nham xuất ngoại, hai người chia tay, anh đã thật lâu không thấy qua nụ cười tinh thuần như vậy, nếu Cố Lâm là đồng loại, anh nhất định đã sớm ra tay.

Ăn cơm xong, Cố Lâm chở Tô Chính tới phòng trọ nhỏ hai phòng một phòng khách của cậu.

“Thế nào, coi như sạch sẽ đi? Thời đại bây giờ, thanh niên như tôi biết làm việc nhà lại yêu lao động không có nhiều, thuê ở chung với tôi không có bất lợi gì.” Cố Lâm hơi hơi đắc ý.

“Cậu đang đẩy mạnh tiêu thụ phòng ở của cậu, hay là đang đẩy mạnh tiêu thụ chính cậu?” Tô Chính tiếng nói trầm thấp Cố Lâm nghe tới thấy rất êm tai, ngữ khí mang theo trêu đùa làm cho người nào đó sững sốt một hồi.

“Đương nhiên là đẩy mạnh tiêu thụ phòng ở.” Cố Lâm vòng qua Tô Chính, bắt đầu giới thiệu.

“Ừm.” Tô Chính mỉm môi mỉm cười, theo sau Cố Lâm tham quan phòng ở sắp ở chung.

“Nơi này là phòng của anh, anh xem muốn hay không...” Cố Lâm vừa quay đầu lại, bắt gặp Tô Chính mỉm cười đôi mắt cong cong nhu hóa ngữ quan tuần lãng nhìn mình.

“Sao thế?” Tô Chính đến cạnh sô pha ngồi xuống.

“Anh cười rộ lên rất đẹp mắt.” Mới nói ra miệng, Cố Lâm liền hối hận.

“Tôi nghĩ đẹp là từ để hình dung đàn bà con gái, cậu thấy tôi rất giống phụ nữ sao?”

“Không giống. Tôi không có ý đó.” Cố Lâm buồn bực phát hiện, mình tại sao cứ nói sai mãi.

“Vậy là tốt rồi.” Tô Chính dừng một chút, “Cậu cứ nhìn chăm chăm tôi như thế, tôi sẽ hiểu làm cậu thích tôi. May mắn cậu không xem tôi như là phụ nữ.”

“A? Cái kia...” Cái này Cố Lâm thật sự không dám nói nhiều thêm một câu, “Tôi pha trà cho anh.”

Một chốc sau, từ phòng bếp truyền ra tiếng la to, “A! Đau!”

Ngón tay trắng ngòn của Cố Lâm đỏ bừng, nước mắt thiếu chút nữa rớt ra.

Tô Chính mở vòi nước lạnh, cầm lấy tay Cố Lâm xả xả hồi lâu, hỏi, “Nhà cậu có dầu hồng hoa không?”

“Có, trong ngăn kéo phía dưới TV.”

Cố Lâm bị kéo đến ngồi vào ghế sa lon, “Tôi tự mình sát cũng được rồi.”

“Cậu ngồi yên đó.” Tô Chính ngữ khí không cho phản bác làm Cố Lâm ầm áp trong lòng, “Cám ơn.”

“Đại ân không lời nào cảm tạ hết được.” Sát xong dầu, Tô Chính đứng dậy, xoa xoa đầu Cố Lâm, “Cậu mời tôi ăn cơm đi.”

“Tô Chính.”

“Ừ?”

“Tôi phát hiện anh thật sự rất tính toán chi li ha.”

“Vậy sao? Cám ơn khách lệ.”

Cố Lâm khoát tay, “Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, anh cũng mời tôi ăn một bữa?”

“Được.” Tô Chính đáp ứng sáng khoái như vậy nhượng Cố Lâm ngây ngẩn cả người.

“Tôi cần phải về, nơi này không tôi, tôi dọn dẹp một chút rồi dọn sang đây.” Rửa sạch tay, Tô Chính ra khỏi cửa, “Chúc cuộc sống ở chung sau này vui vẻ.”

Thực hiện nhiên, bởi vì lời nói Tô Chính, Cố Lâm đại não liên tục ngừng động.

Tô Chính rời đi thật lâu, Cố Lâm mới kịp phản ứng, “Ồ chung cái đầu anh a!”

5. Chương 5: Đây Thật Là Tô Chính Sao? Không Phải Đúng Không,

Dựa theo Cố Lâm mà nói, “Tôi sẽ làm việc nhà, nhưng tôi không nấu cơm.” Cho nên phát hiện các thi thể hộp mì ăn liền các loại ở trong phòng thì thực bình thường.

Tô Chính cau mày, biểu tình hết sức nghiêm túc, “Ăn nhiều mì ăn liền như vậy, coi chừng bị ung thư dạ dày.”

“Phi phi phi!” Cố Lâm một bên quét dọn, một bên nói, “Tôi còn cân nhắc xem mỗi ngày ăn một loại khẩu vị đây.”

“Thật nhìn không ra cậu còn có loại ham mê này.” Tô Chính châm chọc, thuận tiện hỗ trợ đá đá hai cái.

Cố Lâm ủy khuất bĩu môi nói, “Cái gì a, chẳng lẽ trong người không có tiền còn ham hố chạy tới tiệm cơm ăn cơm bá vương sao? Không bị đánh chết mới là lạ.”

Tô Chính dọn dẹp đồng sách, cẩn thận không để nó dính phải bụi bặm, “Vậy sao cậu không học nấu ăn. Tự mình làm tiết kiệm hơn.”

Nghe thế, Cố Lâm ủy khuất càng sâu, “Anh nghĩ thế thì sao tôi không nghĩ tới a, mỗi lần tôi hưng trí bừng bừng lên mạng học cách nấu ăn, mỗi lần đều tự bóp chết chính mình, tôi thấy a, đồ ăn qua tay tôi làm càng khó ăn hơn.”

Cố Lâm chống cái chổi đứng thẳng, “Có điều anh đã dọn tới chỗ tôi rồi, tôi cũng không thể ủy khuất anh ăn mì ăn liền phải không, về sau đồ ăn bên ngoài mang tới, trả tiền luân phiên, thế nào?” Hắc hắc, đến phiên tôi liền mua mì ăn liền ăn, ăn thì ăn, không ăn thì đập đổ. Cố Lâm nghĩ, trong lòng vui vẻ.

“Tôi sẽ nấu cơm.” Tô Chính phi thường ngắn gọn đập tan ảo tưởng tốt đẹp của Cố Lâm tiểu bồn hữu [1].

Cố Lâm trừng lớn mắt, “Anh biết nấu cơm?!”

Tô Chính nhìn Cố Lâm đôi mắt mở to, vui vẻ, “Biết a, nhưng chưa thực hành qua.”

“Thiệt, cái này không tính.” Cố Lâm tiếp tục quét rác.

“Đêm nay làm cho cậu ăn.” Tô Chính đi vào phòng bếp, mắt hững với thái độ khinh thường của Cố Lâm.

“Tôi nói trước cho chắc, nếu anh làm khó ăn như tôi, hoặc làm khó ăn hơn cả tôi, chúng ta liền thay phiên mua cơm.” Cố Lâm quét dọn xong, rửa tay rồi ngồi phịch lên ghế salon giả động vật thân mềm.

“Được.” Từ phòng bếp nhìn ra, Tô Chính tới trước mặt Cố Lâm, một phen kéo đi, “Phòng bếp của cậu so với mấy cái thôn bị quỷ Nhật Bản xâm lược còn sạch sẽ hơn, đi, đi mua chút đồ ăn về.”

“Tự anh đi đi, tôi mệt chết đi được.” Nhắm chặt mắt.

“Cậu không đi, ai cho tôi đồ mà làm? Đến lúc đó đừng trách tôi làm ngon mà không thưởng cho cậu.” Dụ dỗ.

“Tuân lệnh!” Cố Lâm vừa nghe đến ăn liền khỏe mạnh lại.

Cố Lâm cảm thấy có điểm quái dị, hai tên đàn ông cùng nhau đi vào siêu thị, lên chỗ dụng cụ nhà bếp, rồi xuống chỗ rau xanh, tính tiền toàn bộ, đặc biệt cái cô gái thu ngân kia, ánh mắt nhìn mình giống như phát hiện vàng, lờ lờ tỏa sáng.

Sớm biết vậy dứt khoát không cùng tới đây, Cố Lâm hối hận, bắt quả nhìn đồng hồ ăn trong tay, thở dài.

Nói thật, Cố Lâm rất không tin Tô Chính, nào có người nào nhìn mẹ mình nấu ăn là học được rồi, đầu bếp thiên tài sao?

Nhưng khi ăn thử một ngụm, Cố Lâm hận không thể nuốt luôn đầu lưỡi, ông trời ơi, thật sự là đầu bếp thiên tài a!

“Tô Chính, anh rất ngu.” Cố Lâm cảm thấy mình tựa như tìm được tổ chức cách mạng như thịt gà đông lạnh, muốn xuất ra vài giọt nước mắt vui mừng để biểu đạt cậu có bao nhiêu cảm tạ với vị đại sự trước mặt, không đợi Tô Chính nói xong câu tiếp theo, ánh mắt liền quả quyết đặt vào đồng hồ ăn trên bàn.

(Ngu trong ngu bức, ý là lợi hại)

“Anh không ăn thì tôi ăn hết á.”

Mặt Tô Chính vẫn thản nhiên, trong lòng hận không thể ấn Cố Lâm lên bàn hung hăng ăn đậu hủ, ánh mắt tràn ngập sùng bái kia, là một người đàn ông vô pháp chống đỡ được, hướng chi đối phương chính là Cố Lâm mà anh rất có hảo cảm.

“Tô Chính, tôi quyết định, đặc cách anh làm đầu bếp ngự dụng của chúng ta, tiền thuê nhà giảm giá!” Cố Lâm hưng phấn khuôn mặt đỏ bừng, tự động tự giác xung phong rửa chén.

“Cậu có ăn quýt không?” Tô Chính đứng phía sau Cố Lâm, tiểu ý sâu xa nhìn người nào đó rất có bộ dáng tiểu tức phụ. “Ăn!”

“Người có ăn hay không cây quýt?” Tô Chính đứng ở Cố Lâm phía sau, tiểu ý sâu xa nhìn người nào đó rất có bộ dáng tiểu tức phụ. “Ăn!” Cố Lâm quay đầu lại, “Quýt đâu?”

“Há mồm.”

Cố Lâm mặt đỏ ngời thẹn, đây không phải uy mình đi?

Sự thật chứng minh, suy nghĩ Cố Lâm thật chính xác.

Tô Chính hài lòng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn dần hồng hồng lên, “Tôi xem TV.”

Cố Lâm mơ hồ đáp “Ừ” một tiếng, trong lòng nổ tung, người nọ là Tô Chính sao? Không phải đâu? Tô Chính cư nhiên lại ôn nhu như vậy, kỳ thật anh ta là muện tao [2] nam đi?

Nhưng mà nhưng mà, vì cái lông gì mà cậu cảm thấy rất cao hứng a?! Thần ơi, thỉnh ngài nghe được lời cầu nguyện thành khẩn của con mà đến giải đáp nghi nan đi!!

Ngồi trên ghế salon xem TV, Cố Lâm thấy tần suất hô hấp ngày càng chậm, đây là do máy hút bụi đi? Đúng không? Lấy hết không khí của mình a.

“Cố Lâm, tôi muốn tắm rửa, quên mang sữa tắm rồi, có thể dùng của cậu hay không?” Tô Chính dám thề trong lòng, anh tuyệt đối không phải cố ý quên!

“A, được.” Cố Lâm gắt gao nhìn chằm chằm TV, bất kể cái gì cũng không quan tâm.

Đang phát tiết qua cái điều khiển từ xa, nhưng bị người đoạt đi.

“Cậu cứ vậy làm hư nó mất.” Tô Chính không đồng ý loại ngược đại điều khiển từ xa, cùng với cái cách thức hành hạ con mắt bản thân này.

“Anh anh anh, sao lại ra đây?” Còn lộ nửa người trên!! Cố Lâm thật sự phát điên rồi, nam nhân này lớn lên đẹp mắt thì thôi, đáng người còn tốt như vậy!

“Tôi quên lấy áo ngủ.” Tô Chính thực vô tội, “Cậu nói như thể tôi bị bệnh thần kinh.”

Anh không phải bệnh thần kinh, nhưng mà nếu cứ như vậy, tôi sẽ bị suy nhược thần kinh a! Cố Lâm rít gào trong lòng, trên mặt cố gắng nặn ra một nụ cười, “Kia, anh tiếp tục, trả điều khiển từ xa cho tôi, tôi sẽ không hành hạ nó, tôi cam đoan!”

Tô Chính gật gật đầu, trong lòng ghen cười thiếu chút nữa ghen đến nội thương.

“Cố Lâm, cậu có thể đi tắm rồi.” Tô Chính sát sát tóc, ngồi bên cạnh Cố Lâm.

“À.” Cố Lâm đứng lên, không dám nhìn Tô Chính, sợ vừa nhìn lại thấy phải thứ không nên xem.

Phòng tắm còn bốc lên nhiệt khí, nếu không trong lòng có điểm không được tự nhiên, Cố Lâm tuyệt không gốc đến nỗi đứng phía sau Tô Chính.

Vì thế, Tô Chính thập phần may mắn bắt gặp khuôn mặt đỏ cơ hồ thấy máu của Cố Lâm, người nào đó ra vẻ giật mình nói, “Cố Lâm, mặt cậu thật là đỏ, không phát sốt đi? Nhanh nhanh sát sát tóc ướm.”

Nói xong cầm khăn mặt đặt lên đầu Cố Lâm, Cố Lâm một trận bực mình, “Tự mình sát.”

Ở gần sát Tô Chính như vậy, Cố Lâm cảm thấy mình sắp hít thở không thông, “Anh, anh ngồi xuống đi.”

“Ừ. Tôi trở về phòng đọc sách.” Tô Chính biết không thể biểu hiện rõ ràng quá mức.

Lời này nghe tới tai Cố Lâm lại mang theo hương vị khác, dường như mình làm cho Tô Chính bị nhiều ủy khuất.

Ai, gần đây bị sao vậy? Cố Lâm thở dài, nụ cười thường xuyên trên mặt mất tăm tung tích.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Lấn lộn cầu bình luận Ủng hộ của mọi người chính là động lực của tôi!

Chú thích:

[1] Tiểu bồn (pén) hữu chính là hài âm của “tiểu bằng (péng) hữu”. Trên internet, từ “tiểu bồn hữu” thường bị cấp “cao thủ” diễn đàn gọi là “cấp thái điều” (tay mơ), hoặc là nói chuyện đùa giỡn, xưng hô này chỉ người ngây thơ hay không đủ thành thực.

Lai lịch từ “Tiểu bồn hữu” có liên quan đến khẩu âm địa phương, “en và eng” tạo nên từ HOT trên internet, có ý nghĩa bạn bè vô cùng thân thiết, có ý tứ trêu chọc, mang ý khả ái. (Theo Baike)

[2] Muộn tao []: chỉ người có vẻ lạnh lùng nhưng thực tế nội tâm lại rất phong phú tình cảm, lúc bình thường ko dễ dàng biểu lộ hỉ nộ ái ố nhưng trong những trường hợp riêng biệt nào đó thì lại thể hiện 1 cách khác thường, ra ngoài dự kiến của mọi người xung quanh (theo Baike)

6. Chương 6: Loại Tâm Tình Này Thực Sự Là Vừa Thoải Mái Vừa Khó Chịu

“Cố Lâm, tôi có việc nói cho cậu.” Tô Chính dọn xong đồ ăn chén đĩa, nghiêm trang nói.

“Có chuyện gì.” Cố Lâm vội vàng gấp rau, nhồi vào miệng, trong bát còn không ít.

“Tôi từ chức, không làm bảo an.”

Cố Lâm đình chỉ nhấm nuốt, hai mắt trừng trừng, tâm nói anh nếu không cho tôi một lý do, đừng trách tôi cho anh cuốn gói chạy lấy người, nói giỡn sao, không việc làm tương đương không có tiền, không có tiền thì không thể ăn cơm, không thể ăn cơm thì sẽ đói chết.

Dường như người nào đó không để ý tới quá khứ ăn mì ăn liền chút nào.

Tô Chính nhin cười, “Tôi tìm công việc mới, làm thành phần tri thức.” Vừa thấy người nọ đối diện, vẻ mặt nhất thời thả lỏng.

“Anh không phải đang làm bảo an ngon lành đánh thôi, sao lại đột nhiên chuyển công tác? Mà, thành phần tri thức phù hợp với anh sao?” Cố Lâm khôi phục tốc độ gấp rau, trong lòng một trận khó chịu, nói chuyện thở mạnh sẽ hại chết người có biết hay không?

Kỳ thật cậu muốn nói tôi không có đủ bằng cấp đi? Tô Chính nói thầm trong lòng một lần, miệng nói: “Không chuyển công tác thì làm sao nuôi cậu được?”

Loại đùa giỡn này không ảnh hưởng tới toàn cục, Cố Lâm đã muốn kiến quái bất quái [1], chỉ ở trong lòng phun tào, tên này là đích thật là buồn tao nam a!

“Thật sự làm phiền anh, tiền lương tôi tuy không cao, nhưng vẫn có thể nuôi sống bản thân mình.” Tiếp theo Cố Lâm bị ai phát hiện, nói không chừng tên này nói đúng, nếu cứ tiếp tục như vậy, cái miệng của cậu đã bị nuôi đến kén chọn, ăn mì ăn liền đúng là không được.

“Không có, tôi cam tâm tình nguyện.” Tô Chính lắc đầu, trong lòng anh, lão bà mình không dưỡng, để lão bà sống cuộc sống gian nan, thật đúng là không phải tác phong của anh.

Tính tính thời gian, mẹ mình phải gọi điện thoại tìm bất quái, Tô Chính buông bát đũa, tùy tiện lau miệng, lập tức quay về phòng.

Trải qua ở chung, Tô Chính phát hiện Cố Lâm không bài xích đùa giỡn của anh, cũng không bài xích hai người ngẫu nhiên thân mật hồ động, vì thế có nhận định lúc trước, mặc kệ, anh liền bề cong thẳng nam.

Cố Lâm yên lặng ăn cơm, lại yên lặng rửa bát, trở về trong phòng.

“Tô Chính này cũng thật là, chuyện đổi công việc lớn như thế cũng không thương lượng một chút, liền tiên trăm hậu tấu [2].” Cố Lâm nói thầm với mấy tính, “Có điều, anh ta vì sao phải bàn bạc với mình? Quan hệ giữa chúng ta nhiều lắm cũng chỉ là bằng hữu cho thuê phòng chung, anh ta có suy nghĩ của anh ta, Cố Lâm mày nghĩ cái gì chứ?”

Cố Lâm càng nghĩ càng nhưc đầu, dùng mềm phủ hết cả đầu, ngủ sẽ không cần phải nghĩ mấy cái chuyện loạn thất bát tao.

Ánh mắt vừa nhắm lại không bao lâu, cánh cửa liền vang lên.

“Cố Lâm, có thể cho tôi mượn máy tính không? Máy tính của tôi dính virus, hệ thống sập rồi.”

“Cửa không khóa.” Thanh âm rầu rĩ từ trong chăn truyền tới.

Tô Chính tưởng Cố Lâm sinh bệnh, vội vàng xốc chăn lên, một bên vuốt trán Cố Lâm, một bên hỏi, “Lúc này ăn cơm còn tốt lắm mà, bị gì vậy?”

Cố Lâm bị hành động Tô Chính làm hoảng sợ, tay Tô Chính đặt ngay trên trán của mình, dần mặt đỏ tím đập.

“Mặt thật đỏ, có phải phát sốt hay không?” Tô Chính rất kỳ quái, như thế nào đột nhiên phát sốt.

Cố Lâm phun ra hai chữ, “Không có.” Nghĩ thầm, không phải do anh làm hại sao, “Anh dùng máy tính thì lấy đi, tôi ngủ thì tốt rồi.”

Tô Chính xụ mặt, “Cảm mạo phải uống thuốc.”

“Tôi không cảm mạo, uống thuốc gì chứ!”

Gặp Cố Lâm như vậy, Tô Chính không nói gì nữa, cầm máy tính trở về phòng.

Ngày hôm sau, Tô Chính rời giường rất sớm, để lại tờ giấy, “Tôi đi làm.”

Kỳ thật Tô Chính không cần như vậy, nhưng mà anh sợ Cố Lâm vẫn còn cáu kỉnh, tuy anh không biết vì cái gì mà Cố Lâm cáu kỉnh.

Cố Lâm rời giường, nhìn tờ giấy, trong lòng không biết có tư vị gì, Tô Chính tức giận sao?

Bữa sáng ăn một nửa, Cố Lâm vẫn gọi điện thoại cho Tô Chính, “Tô Chính, ngày hôm qua tôi không nên gâm lên với anh, anh không tức giận đi?”

“Không có, ngày đầu tiên đi làm, có thể gặp vướng mắc nhiều, dậy sớm chút, không định đánh thức cậu.” Tô Chính ở trong lòng thở dài, thích cậu còn không kịp, sao có thể tức giận được?

“Ừm, tôi tính đi mua thức ăn, buổi tối anh muốn ăn gì?”

“Tối có tụ hội nhân viên mới, tôi không về nhà. Cậu phải ăn cho tốt, không được ăn mì ăn liền. Tôi còn phải làm việc, cúp trước.”

“Ừ, bái bai.”

Cố Lâm cúp điện thoại, dọn dẹp bàn, kiểm kê kiện hàng.

Giữa trưa Cố Lâm không về, ăn một tô bún bò cỡ lớn, “Mình cũng thật là, buổi sáng làm gì mà không ăn thật ngon? Hiện tại cảm bắt lang thôn hổ yết, thật khó xem.”

Buổi tối tan việc, Cố Lâm mở cửa, đầu tiên liền nhìn về phía phòng bếp, người nấu cơm kia không ở, lúc này mới nhớ lại anh ta không về nhà ăn cơm.

“Ai, ăn mì ăn liền đi.”

Cố Lâm mở cửa tủ lạnh, đồ ăn vặt linh tinh không thấy đâu, chớ nói chi là mì ăn liền Tô Chính ghét nhất.

“Tô Chính đáng ghét.” Cố Lâm thở phì phì cầm ví lên, thề phải đem tất cả các loại khẩu vị mì ăn liền mua về.

“Thực xin lỗi, tôi đi WC.” Tô Chính đứng dậy rời khỏi bàn ăn, trong lòng vẫn nghĩ Cố Lâm một mình ở nhà có thể ăn cơm ngon thật không, dùng đại một cái cố ra ngoài khách sạn gọi điện thoại.

Điện thoại vang lên vài tiếng không ai nhận, Tô Chính thở dài, cúp điện thoại đang chuẩn bị quay về, lại thấy được một thân ảnh quen thuộc.

Tô Chính có điểm không xác định, “Lưu Nham?”

Thân ảnh cứng ngắc một chút, xoay người lại, quả thật là Lưu Nham.

Lưu Nham cười cười, đến gần Tô Chính, “Tô Chính, đã lâu không gặp.”

Tô Chính cũng cười, “Đúng vậy, về nước khi nào thế?”

“Về nước hơn một tháng.” Lưu Nham nhún nhún vai, “Nước ngoài rốt cuộc không thoải mái bằng nhà mình.”

“Em sao lại ở đây?”

“Chờ bạn trai của em, hẳn là chủ tiệm rượu này.” Lưu Nham nhìn nhìn thời gian, “Bây giờ còn sớm, muốn hay không uống vài chén?”

Tâm lý Tô Chính đối Lưu Nham không còn nhiều cảm giác, nhưng vẫn kinh ngạc một chút, trước kia Lưu Nham tuyệt đối không thừa nhận thân nhiên như vậy, “Em thay đổi rất nhiều.”

Lưu Nham không giải thích.

Hai người hướng quán cà phê cách đó không xa đi tới.

Cố Lâm không mua mì ăn liền, mà là mua hai khối bánh ngọt. Cậu biết Tô Chính gọi điện thoại, không nhận là do thấy Tô Chính đang cùng một nam sinh.

Nam sinh kia dường như gọi Lưu Nham, khác hẳn thanh tú như mình, Lưu Nham rất được.

Tuy rằng không nghe được hai người đang nói cái gì, nhưng Cố Lâm thấy Tô Chính cười thật ôn nhu. Không biết vì cái gì, tâm dần dần đau đớn.

Về đến nhà, Cố Lâm nhìn căn phòng trống rỗng, cái mũi đau xót, điều khi trước vẫn nghĩ không ra giờ đã thông suốt.

Cố Lâm thích Tô Chính, cậu thích một người đàn ông, nhưng mà người đàn ông đó lại thích người khác.

Nghĩ thông suốt, trong lòng vừa thoải mái vừa khó chịu.

Cái này làm sao bây giờ?

Chú thích:

[1] Kiến quái bất quái []: “Quái” của “quái dị quái lạ quái gỡ quái đản”, “Kiến” là “trông thấy”, “Bất” là “không” (tương tự như “not” của tiếng Anh). (Dựa theo QuickTranslator) Cả thành ngữ có thể tạm hiểu là: “Trông thấy quái (với người thường) nhưng không cảm thấy quái (với bản thân)”. (theo Phong Nhã Lâu)

[2] Tiền trăm hậu tấu []: dùng để chỉ những việc làm không chờ đợi cấp trên, cứ làm, cứ hành động trước, xong xuôi mọi chuyện rồi mới báo cáo, thưa gửi.

7. Chương 7: Cố Lâm Tôi Thích Cậu

Lưu Nham ngồi trong quán cà phê, gọi một ly Latte, “Kỳ thật em rất muốn nói, thật xin lỗi.”

Tô Chính nhìn Lưu Nham tay quấy cà phê, “Không cần.”

“Em có thể được anh tha thứ sao? Cho dù em lừa dối anh? Anh thật đúng là rộng lượng.”

“Chỉ có thể trách anh quá tin tưởng bản thân.”

“Em cũng tự trách mình.” Lưu Nham cười, “Anh bây giờ còn độc thân?”

Tô Chính lắc đầu, “Anh không biết.”

“Cái gì gọi là không biết, đây không phải chỉ có hai loại kết quả sao?”

“Nếu cậu ấy có thể chấp nhận anh, anh sẽ không còn độc thân.”

“Nói cách khác, cậu ta còn chưa tiếp nhận anh thôi, muốn em giới thiệu cho anh một người hay không?”

“Không cần.”

“Em quên mất, anh quan điểm tốt thì tốt, dù cho có hết hi vọng.”

Tô Chính thật sâu nhìn Lưu Nham, “Em thật sự thay đổi rất nhiều.”

“Em nên, sức mạnh ái tình thật vĩ đại phải không?”

Di động Lưu Nham vang lên, “Hắn tìm em, em đi trước.”

“Bái bai.”

Tô Chính ngồi một hồi, nhớ tới việc họp mặt phỏng chừng đã hết, trực tiếp quay về nhà.

Trong phòng không bật đèn, rất im ắng.

“Cố Lâm?” Tô Chính kỳ quái mở đèn lên, đã sắp 9 giờ rồi, còn chưa tan tầm?

Đi đến phòng ngủ Cố Lâm thì thấy, Tô Chính mới yên lòng, Cố Lâm hảo hảo nằm trên giường.

Tô Chính đi đến bên giường, dịch chân lại cho Cố Lâm. “Ngủ ngon.”

Mặt Cố Lâm chôn trong gối đầu, dường như có cái gì đó ẩm ướt chảy từ trong mắt ra, loại cảm giác này thật đáng ghét.

“Cố Lâm, rời giường thôi.” Tô Chính trước sau như một đến phòng ngủ Cố Lâm đảm nhiệm làm đồng hồ báo thức.

“Tôi biết rồi.” Cố Lâm dụi dụi mắt chui ra từ ổ chăn.

“Sáng nay tôi dậy trễ, liền xuống lầu mua bánh bao và cháo.”

“Ừ.” Cố Lâm vòng qua Tô Chính, tới phòng tắm rửa mặt.

Tô Chính đứng ở cửa phòng tắm, “Cậu làm sao thế, lừ đừ như vậy.”

“Có sao? Chắc do mệt mỏi quá.”

“Vậy cậu phải chú ý thân thể, hảo hảo nghỉ ngơi.” Tô Chính đến cạnh bàn ăn ngồi xuống.

Cố Lâm chỉ cảm thấy kem đánh răng vị hoa quả giờ phút này chua sót không thôi, chẳng lẽ phải nói cậu là thích người không nên thích sao?

“Tô Chính, buổi tối tôi không về ăn cơm.” Cố Lâm cắn bánh bao, suy nghĩ thật lâu quyết định trốn tránh.

“Ăn bên ngoài cũng được, đừng ngược đãi chính mình.” Tô Chính thu thập xong, trở về phòng thay quần áo.

Cố Lâm đặt cháo lên bàn, ngồi ở phòng khách bắt đầu chỉnh lý các kiện hàng.

Tô Chính đi ra, nhú mày, “Cố Lâm, ăn xong bữa sáng rồi làm.”

“Không có việc gì, hôm nay đồ hơi nhiều.”

“Ừm, tôi đi làm.”

Cố Lâm rất muốn giống như thường ngày nói “Trở về sớm một chút”, nhưng lời nói bên miệng lại nuốt trở vào.

“Alo, xin chào, xin hỏi ai vậy?” Tô Chính chuyên chú nhìn chăm chăm màn hình máy tính.

“Số điện thoại anh vẫn không đổi sao? Thế nào, tối nay có rảnh không?” Cùng nhau ăn một bữa cơm. Thanh âm Lưu Nham cười cười từ đầu dây điện thoại bên kia truyền đến.

Tô Chính trả lời, “Đổi số rất phiền phức. Tối anh...” Nhớ tới Cố Lâm nói không về nhà ăn cơm, “Có lẽ rảnh, em chọn chỗ, định luôn thời gian đi.”

“Anh cái gì cũng không thay đổi, anh tan tầm em tới tìm anh.”

“Em biết anh làm ở đâu?”

“Biết, ông chủ anh cùng lúc quen biết với hần, em ngẫu nhiên nghe được.”

“Hần sẽ không hiểu lầm?”

“Tô Chính, anh quả thật tự tin qua đầu.” Lưu Nham cúp điện thoại.

Tô Chính cười rộ lên, nếu bản thân mình tự tin như vậy, có phải thổ lộ rồi hay không?

Nghĩ nghĩ, lại gọi điện thoại cho Cố Lâm.

Cố Lâm nhìn màn hình điện thoại biểu thị, trong lòng có điểm rối rắm, không biết nên nhận hay không cuối cùng vẫn bắt máy, “Tô Chính, có chuyện gì sao?”

“Cố Lâm, đêm nay tôi dùng cơm với bằng hữu, cậu muốn tôi đem đồ ăn về ăn không?”

“Bằng hữu a, không phải là bạn gái đi?” Cố Lâm nói giỡn.

Tô Chính ngữ khí nói đùa “Tôi bây giờ người đàn ông hoàng kim độc thân.”

“Anh đẹp trai như vậy còn không có bạn gái, anh không thích con gái sao?” Cố Lâm nói xong, quả thực nghĩ muốn đập chết bản thân, như thế nào lại đem suy nghĩ trong đầu nói ra.

Bên kia điện thoại trầm mặc.

Cố Lâm thực không yên, trong lòng không ngừng chửi mình, đầu óc mây có phải bị phá hư rồi không, hỏi vấn đề loại này, Tô Chính khẳng định sẽ chán ghét mây.

“Cố Lâm.”

“Tôi nghe.”

“Tôi là đồng tính luyện ái.”

Tô Chính cắn chặt răng, vẫn là trắng thẫn, dù sao sớm muộn gì cũng phải nói, nói qua điện thoại sẽ không phải xấu hổ.

Cố Lâm cảm giác đầu óc trống rỗng, vội vàng cúp điện thoại.

Tô Chính nói anh ta thích nam nhân, nếu hôm qua không thấy anh ta cùng nam sinh kia một chỗ, Cố Lâm sẽ nói cho anh biết, Tô Chính, em thích anh, thế nhưng như thế này, cậu cũng không biết mình thật sự có thích Tô Chính không.

Tô Chính nghe âm “đô đô” trong di động sửng sốt một hồi, phục hồi tinh thần lại nhanh chóng gọi lại. Vô luận anh bấm như thế nào, anh cũng không nghe được giọng nói trong trẻo của Cố Lâm bảo “Tôi đây”.

Hốt hoảng làm xong công tác, Tô Chính chạy xe về nhà, anh rất sợ, anh nhất định dọa Cố Lâm rồi.

Bất quá Tô Chính như thế nào cũng không nghĩ tới, Cố Lâm mang đồ vật đi hết, cái gì cũng không để lại.

Tiếng di động đột ngột vang lên.

“Tô Chính, anh ở đâu? Em chờ nửa ngày mà không thấy anh đâu.”

“Lưu Nham, thực xin lỗi, anh không thể qua được.”

“À, không có việc gì, anh đang vội đi, em cúp.”

“Ừ, bái bai.”

Tô Chính không gọi điện thoại thêm cho Cố Lâm, trong lòng chua xót muốn chết.

Đoạn cảm tình còn chưa kịp bắt đầu, cứ như vậy mà đứt đoạn.

Sau khi Cố Lâm nhận điện thoại của Tô Chính, giao hàng xong liền quay về nhà thu thập hết đồ đạc.

“Mẹ, con muốn về vài ngày.”

Cố mụ mụ nghe giọng đứa con mỗi mệ, lo lắng hỏi han, “Sao vậy con, có ai khi dễ con sao?” “Không có, nhớ mẹ thôi.” Cố Lâm ra vẻ thoải mái. “Con là con mẹ, mẹ còn không biết con?” “Mẹ, con quả thật nhớ mẹ, mẹ không chào đón con về sao?” “Con không về thì sao đây? Ở khách sạn tốn rất nhiều tiền a.”

Cố Lâm cười ra tiếng, “Mẹ vẫn tiết kiệm như vậy.”

“Chứ sao, mẹ không tiết kiệm làm sao nuôi con lớn được?”

Nụ cười Cố Lâm cứng bên miệng, nếu mụ mụ biết mình thích đàn ông, mẹ sẽ khó chịu rất nhiều a?

“Mẹ, con còn phải đi làm, cúp trước a, tối về nhà nhớ làm món ngon cho con.”

“Không thành vấn đề, con cứ làm việc cho tốt, bái bai.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Càng viết càng không cảm giác, ô ô, quả nhiên tôi chỉ là nãy sinh ngạnh thôi, muốn viết thành văn chương thật quá khổ...

(ngạnh là dạng tình tiết, ý tưởng, ừm, dạng thể)

8. Chương 8: Cứ Vậy Cùng Một Chỗ Rồi?

Cố Lâm dừng xe, đi vào cổng A trung.

“Anh trai Thân Thông, anh rốt cuộc đến rồi.” Mấy học sinh nhìn thấy Cố Lâm, nhanh chóng chạy tới.

“Tôi làm việc chưa hoàn thành, làm sao có thể không đến.” Cố Lâm đem từng gói hàng lấy ra, cười nói.

Đưa xong một cái cuối cùng, Cố Lâm vừa chuyển đầu, liền bắt gặp thân ảnh quen thuộc kia.

“Cố Lâm.” Tô Chính đứng cách Cố Lâm không xa, nụ cười hơi hệt.

“A, anh tìm tôi có việc?” Nói xong, Cố Lâm lại bắt đầu ảo não, đây không phải là vô nghĩa sao?

“Tôi muốn nói chuyện với cậu.”

“Thực xin lỗi, anh thấy đấy, tôi còn rất nhiều món chưa đưa xong, rất bẽ bộn nhiều việc.” Cố Lâm chỉ chỉ thùng xe.

Trong mắt Tô Chính hiện lên một tia đau đớn, nụ cười không thay đổi, “Không sao, tôi có thời gian, muốn trợ giúp không?”

“Không cần, anh chưa từng làm qua việc này, nói không chừng còn có thể gây trở ngại chứ không giúp ích gì, lần sau rảnh gì nói chuyện vậy.” Cố Lâm mở cửa xe, bị một bàn tay ngăn lại.

“Cố Lâm, tôi không phải có ý dọa cậu, tuy rằng rất khó chấp nhận, nhưng tôi...”

“Anh buông ra, tôi thật sự rất gấp, mời anh tránh ra.”

Tô Chính buông tay, trở mắt nhìn Cố Lâm rời đi.

“Tôi bảo an, giải linh hoàn nhu hệ linh nhân [1], em xem bộ dáng anh ấy không giống như sợ anh, chắc là hiểu lầm rồi.”

Không biết khi nào, bên cạnh Tô Chính có một cậu nam sinh.

“Đúng vậy. Làm sao em biết?” Tô Chính không có tức giận vì nam sinh nghe bọn họ nói chuyện, ngược lại bộ dáng như thỉnh giáo.

“Bởi vì, em cũng như các anh. Nếu anh ấy thật sự chán ghét đồng tính luyến ái thì sẽ không rời đi nhanh như vậy, mà phải là mặt mày chán ghét bảo anh rút ngay đi. Anh ấy, dường như là đang trốn tránh hơn.”

“Thật vậy sao?” Tô Chính lẳng lặng suy nghĩ một hồi, “Cảm ơn em.”

“Không cần cảm ơn, coi như là báo đáp anh giúp em nhu chân đi.”

Nam sinh mỉm cười ly khai.

Cố Lâm về đến nhà mở ra máy tính lên mạng, liền nhận được một email, là Tô Chính phát tới.

Cố Lâm trong lòng bất ổn chọn mở.

Cố Lâm:

Xin em xem hết phong thư này.

Anh thừa nhận, trực tiếp nói như vậy sẽ dọa em chạy mất, nhưng em cũng không phải là chán ghét anh đúng không?

(Anh chỉ biết dọa tôi thôi?)

Nói cho em biết chuyện này, anh cũng thật không yên, nhưng sớm hay muộn gì cũng phải nói cho em biết.

Anh là GAY, anh thích em.

(Mình có phải nhìn lầm rồi không? Tô Chính nói đùa đi?)

Từ lúc bắt đầu, anh liền có hảo cảm với em, trải qua thời kì ở chung sau đó, anh phát hiện em thật sự đáng để anh thích.

(Hóa ra anh từ đầu đã nhìn vào tôi rồi? Cố Lâm trong lòng ngọt ngào.)

Vốn, anh không định nói cho em biết, cứ giấu phần cảm tình này ở trong lòng, nhưng anh nhịn không được, anh càng mong muốn em cũng thích anh.

Con người của anh không nói lời tỏ tình, đây đều là lời trong lòng anh.

Nói ra, anh cảm thấy rất thoải mái

Cố Lâm, anh thật sự thích em, xin hãy tin tưởng anh.

Xem hết, Cố Lâm nhịn không được bật điện thoại lên. Ngay sau đó tiếng vang liên tiếp kêu lên.

Tất cả đều là nhắc nhở cuộc gọi nhỡ của Tô Chính, thậm chí còn có mấy tin nhắn.

Cố Lâm biết Tô Chính không thích nhắn tin, bình thường có việc đều trực tiếp gọi điện thoại.

Trong lòng có thanh âm kêu gào, mau gọi điện thoại cho Tô Chính, nói cho anh ta biết mày cũng thích anh ta.

Cố Lâm quả thật làm như vậy.

“Mẹ, con ra ngoài một hồi, rất nhanh sẽ trở lại!” Cố Lâm bảo với Cố mẹ ở phía phòng bếp còn chưa kịp đáp ứng, Cố Lâm đã như bay xuống lầu lái xe.

“Tô Chính.” Cố Lâm dựa vào ông nghe điện thoại, thanh âm cực kỳ vội vàng.

“Cố Lâm, cậu rốt cuộc nói chuyện với tôi rồi.” Tô Chính gửi xong email liền ngồi chờ hồi âm.

“Email của anh tôi đã đọc rồi.”

Tô Chính tâm hồi hộp.

“Anh nói đều là sự thật?”

“Tôi không lừa cậu, đều là lời thành thật.”

“Tôi đã thấy anh cùng một nam sinh khác cùng một chỗ tán gẫu thật cao hứng, dáng điệu rất thân mật.”

“Khi nào?”

“Ngày đó anh đi họp mặt, đứng bên ngoài nói chuyện với người khác đều bị tôi bắt gặp được, anh cười với cậu ta thật ôn nhu.”

“Đó là bạn trai cũ của tôi.” Tô Chính sáng khoái nói ra sự thật.

Cố Lâm hiển nhiên không nghĩ tới chuyện này, ngây ngẩn cả người, “Bạn trai cũ?”

“Đúng vậy, chia tay đã lâu rồi, hơn nữa cậu ấy đã có bạn trai mới.”

“Cố Lâm, cậu trả lời của cậu là gì?”

“Trả lời cái gì?” Cố Lâm giả ngu, đi tới dưới lầu phòng cho thuê, vội vàng chạy nhanh lên lầu.

“Chính là tôi nói thích cậu, cậu chưa trả lời a.”

Cố Lâm không nói tiếp, cúp điện thoại bắt đầu gõ cửa.

“Cố Lâm, Cố Lâm!” Tô Chính bị cúp điện thoại, thập phần khó chịu đi mở cửa.

“Xin chào Tô tiên sinh, chuyển phát nhanh của anh, mời ký tên.” Cố Lâm cười tủm tỉm nói.

Tô Chính nhìn thấy Cố Lâm, theo bản năng ôm cậu vào trong ngực, “Cố Lâm.”

“Này, anh đừng có ôm nhanh như vậy, vào trong rồi nói.”

“Em...”

“Em đều đem cả bản thân tặng cho anh, anh còn cái gì để nói?”

Tô Chính kéo Cố Lâm vào trong phòng, để dựa vào cánh cửa mà bắt đầu hôn, “Anh rất cao hứng.”

“Anh bình thường lãnh đạm như thế, cư nhiên cũng có thể nhiệt tình như vậy, em có nên hỏi anh bị muộn tao hay không?”

“Em nói sao thì thế đó.”

Tô Chính không tự hỏi lời nói của Cố Lâm, thành nghĩ muốn hôn người trước mặt, biểu đạt tình cảm của mình.

“Em, em đói bụng rồi.”

Tô Chính buông Cố Lâm ra, “Không ăn cơm chiều sao, cùng đi ăn vậy.”

Cố Lâm gật đầu, khuôn mặt trắng nõn đỏ bừng.

“Cơm nước xong, anh cùng em xách đồ trở về.”

“Em tự đi lấy là được rồi.”

“Em đã thích anh, giận dỗi làm chi rồi đem đồ chạy về nhà?”

“Em lại không biết anh thích em, nghĩ đến anh thích người khác, trong lòng liền khổ sở rồi...”

“Ngu ngốc.” Tô Chính thở dài hôn trán Cố Lâm.

“Em à ngu ngốc, ngu ngốc muốn ăn cơm.”

Cố Lâm đỏ mặt đẩy Tô Chính ra, mở cửa đi ra ngoài.

“Em chờ anh một chút.”

Hai người biểu lộ nội tâm, phát hiện người mình thích lại rất thích mình, chỉ cảm thấy ngay cả không khí đều ngọt lịm.

“Mẹ, con quay về lấy đồ đạc.”

“Sao, dọn đồ đi nhanh như thế, làm hòa rồi?”

“Mẹ nói cái gì a.” Cố Lâm cảm thấy trên mặt nóng lên.

“Tiểu tâm này của con mẹ còn không biết? Chờ hai đứa chuẩn bị cho tốt rồi về gặp mẹ.”

“Con đi rồi.”

“Xú tiểu tử, đừng để người ta chờ sốt ruột.”

Cố Lâm cười cười, không trả lời.

Chuyện ngả bài, sau này sẽ nói sau.

Chú thích

[1] Giải linh hoàn nhu hệ linh nhân: “Đau lòng còn phải tâm được y, giải linh hoàn nhu hệ linh nhân” <>. Câu thành ngữ muốn nói, ai là người gây ra chuyện thì chỉ có người đó mới giải quyết được. (theo Phong Tinh Các)

9. Chương 9: Không Xong, Bị Phát Hiện, Em Không Muốn Bị Nhốt Lại

“Cố Lâm, buổi tối ăn cái gì?” Nhiệm vụ mua thức ăn đều do Cố Lâm phụ trách.

“Bây giờ mới ăn xong cơm trưa thôi, anh lại nghĩ tới ăn cơm tiếp?” Cố Lâm sửa sang phòng ốc, mở điện thoại di động lên vừa nói.

“Không phải ăn cơm, là muốn em.” Tô Chính mặt không đổi sắc khó chịu nói.

Cố Lâm “khụ” một tiếng, “Miệng xem ra rất ngọt nha.”

“Đúng vậy a, muốn nếm thử một chút không?” Tô Chính cố ý trêu chọc.

“Chả biết xấu hổ gì cả.” Cố Lâm cười mắng, “Em đều mua đồ ăn anh thích. Anh không cần đi làm sao?”

“Bây giờ đang nghỉ trưa, anh dành thời gian gọi điện cho em.”

“Thời gian ăn cơm nên ăn cơm.”

“Đúng đúng đúng, lão bà đại nhân giáo huấn rất phải”

Cố Lâm đỏ mặt, “Ai là lão bà của anh.”

Ngữ khí Tô Chính giả bộ khoa trương, “Chẳng lẽ lão bà sắp phản công?”

“Trong đầu anh toàn nghĩ mấy thứ bậy bạ linh tinh! Lười tán dóc với anh, em đi làm.”

“Ừ, bái bai.”

Cúp điện thoại, Cố Lâm nhìn không được nghĩ, Tô Chính càng ngày miệng lưỡi càng trơn tru, vẻ mặt nghiêm túc trước kia khẳng định là giả vờ.

Tô Chính hết giờ làm liền nhanh nhanh lên giao thông công cộng về nhà, anh rất hưởng thụ cảm giác người yêu chờ anh tan tầm về.

“Thân mến, anh về rồi.”

“Anh là thân mến ai chứ, em sao lại không thấy thế?” Cố Lâm còn đang suy nghĩ nên làm cá kiểu gì.

Tô Chính từ phía sau lưng ôm lấy Cố Lâm, “Ngay tại chỗ này nè.”

“Anh còn không nhanh nhanh hỗ trợ.”

Tô Chính vừa lòng lỗ tai hồng hồng của Cố Lâm, rửa tay, tiếp nhận con cá trơn nhẵn không giấy giũa, thuần thục bắt đầu làm món cá kho tàu.

Có Cố Lâm trợ thủ, hai đĩa đồ ăn rất nhanh đặt lên bàn.

“Tô Chính, đồ ăn anh làm càng ngày càng ngon.”

“Khích lệ của em là động lực của anh.”

“Đúng rồi, mẹ anh muốn anh dắt em về nhà xem mặt.” Tô Chính gấp một khối cá cho vào bát của Cố Lâm.

“Cái gì!” Cố Lâm không nuốt thức ăn mỹ vị xuống, đôi mắt tròn mở to.

Tô Chính cười cười nhìn Cố Lâm, tay vờ về mái tóc của cậu, “Mẹ anh rất hiền lành, em đừng lo lắng.”

“Nhưng mà...”

“Không nhưng mà gì cả, vợ xấu cũng phải gặp mẹ chồng.”

“Em nhận ra em thật sự không biết anh, anh thật là Tô Chính em quen biết sao?”

“Sao lại không giống?”

“Tô Chính chân chính rất lãnh đạm rất nghiêm túc.”

“Ừ, anh chỉ nhiệt tình với em.”

“Anh thật là, mặt không đổi sắc.”

Hôm nay Tô Chính không tăng ca, Cố Lâm liền kéo Tô Chính đi dạo siêu thị, viết hoa mỹ chính là trải nghiệm cuộc sống.

Tô Chính nói, “Xem anh như khuôn vác miễn phí đi.”

Cố Lâm “hắc hắc” cười không ngừng.

“Đêm nay làm sườn chua ngọt được không?” Cố Lâm đi khu thịt, chăm chú lựa chọn.

“Em thích thì anh thích.”

Cố Lâm chịu không nổi liếc mắt trắng.

“Em rất yêu bản thân.”

“Ừ, anh cũng rất yêu em.”

Hai người cười nói về đến nhà.

“Anh đi phòng bếp nấu cơm, em xem TV.” Tô Chính phi thường tận tâm làm trách nhiệm người chồng đảm đang.

Cố Lâm ôm Tô Chính, “Cảm giác thật tốt.”

Tô Chính không nói, lẳng lặng quay sang ôm Cố Lâm.

“Lâm Lâm, con đang làm cái gì?” Từ cửa truyền đến thanh âm run rẩy.

Cố Lâm cơ hồ thoát ra cái ôm của Tô Chính, “Mẹ, sao mẹ lại tới đây?”

Tô Chính cũng thực kinh ngạc, “Thưa bác gái.”

Cổ mù mù chìm trong nỗi khiếp sợ, “Cố Lâm, vợ của con là hần? Là một người đàn ông?”

“Mẹ, con không phải cố ý gạt mẹ, thực xin lỗi, con sợ mẹ không tiếp thu được.” Cố Lâm chân tay luống cuống giải thích.

Tô Chính nắm chặt tay Cố Lâm, “Bác gái, bác muốn trách thì cứ trách con.”

“Tôi không muốn nói chuyện với một người làm hư con tôi, Cố Lâm, theo mẹ về nhà.”

“Mẹ!”

“Con không muốn mất mẹ thì theo mẹ ngay!”

“Cố Lâm, em về trước đi.” Tô Chính nhéo nhéo tay Cố Lâm, nhẹ giọng nói.

“Hảo, Tô Chính anh chờ em, em rất nhanh sẽ trở lại.”

“Cậu thật dám nói, nhanh!” Cổ mù mù tức giận trực tiếp kéo Cố Lâm đi ra ngoài.

Quay về nhà, Cổ mù mù không nói lời nào ngồi ở trong phòng, làm hại Cố Lâm trốn về phòng lấy chăn đắp hết cả đầu.

Đột nhiên chăn bị vén ra, thanh âm tức giận của Cổ mù mù nổ tung bên tai Cố Lâm, “Con còn ngủ được! Xú tiểu tử không lương tâm, đứng lên cho mẹ!”

Cố Lâm ngồi xuống, vẻ mặt cầu xin, “Mẹ muốn con như thế nào.”

“Mẹ đã nói với con, ba con khi tráng niên đã mất sớm, người có thể lo chuyện nhà chỉ có một dòng độc đinh là con, con lại làm ngược, tìm một người đàn ông, hai nam cùng một chỗ làm thế nào kéo dài được hương khói cho gia đình, nói mau!” Cố mẹ mẹ nhéo lỗ tai Cố Lâm.

“Mẹ, mẹ buông tay, đau! Con thật sự rất thích anh ấy, đây là chuyện không có biện pháp. Mẹ xem như có thêm một đứa con trai thôi, mẹ nếu muốn ôm cháu thì con sẽ đi nhận nuôi một đứa.”

“Con mưu mô thật nhiều a, thích có thể làm cơm ăn? Mỗi ngày này con đừng hòng bước ra cửa, lại càng không được gặp tên đàn ông đó, về phần công việc của con, một chút nữa mẹ sẽ xin nghỉ, mẹ xem con gọi điện thoại, sau đó tịch thu di động.”

Cố Lâm đỏ khốc đỏ cười, “Mẹ, mẹ xem nhiều chiến tranh mẹ chồng rồi sao? Những thứ này do ai nói cho mẹ biết a.”

“Con đừng coi khinh mẹ con, mẹ rất thông minh, đừng mơ tưởng làm trò gì.” Cố mẹ mẹ khuôn mặt ửng đỏ, thanh âm cũng cao lên.

Cố Lâm bắt đầu đã nghe theo, yên lặng nghĩ, “Tô Chính, anh phải chờ lâu rồi.”

“Mẹ, mẹ thật sự phải bắt giam con a.” Câu đầu tiên mỗi ngày Cố Lâm rời giường.

“Hừ, mẹ xem con mấy ngày nay rất tốt a. Mẹ hôm nay ra ngoài gặp lão bằng hữu, con cứ hảo hảo ngồi ở đây, thức ăn đã chuẩn bị sẵn rồi, không sợ đói chết.” Cố mẹ mẹ trang điểm trước gương.

“Được rồi.” Chờ mẹ ra ngoài rồi con bỏ chạy đi. Cố Lâm không cho rằng lâu ba có thể vậy khốn cẩu.

“Đúng rồi, mẹ đã cố ý nói chuyện với Vương thẩm nhà đối diện, Vương thẩm bảo, bắt gặp hành động lạ thường gì liền gọi điện thoại cho mẹ.”

“Mẹ không làm đặc vụ rất đáng tiếc.”

“Cám ơn khen ngợi, bái bai.”

Cố Lâm đứng trên ban công, nhìn thân ảnh mẹ dần xa, bật người chạy vội tới cửa, “Đáng giận, cửa khóa trái.”

Vậy đi cửa sổ. Mới vừa bò tới cửa sổ, Cố Lâm liền bắt gặp Vương thẩm, “Chào Vương thẩm, chỉ là nhìn xem cửa sổ có bị hư hỏng gì hay không thôi.” Xám xịt bò trở về.

Wang Shao nghĩ, đứa nhỏ này dần dần sao, nói cái gì vậy.

“Xin chào.” Tô Chính ngữ khí lạnh lùng.

Thanh âm Lưu Nham rất không thích hợp, “Tô Chính, chúng ta gặp mặt được không? Em rất sợ, rất sợ.”

Tô Chính cau mày, mấy ngày nay bởi vì chuyện Cố Lâm đã đủ phiền lòng, bây giờ chỉ muốn cự tuyệt.

“Em tới công ty tìm anh, vài phút thôi, xin anh.”

“Được rồi.”

10. Chương 10: Tình Yêu Cần Dũng Khí, Em Tin Tưởng Anh Sẽ Hạnh Phúc

Lưu Nham ngồi trong quán cà phê, ánh mắt nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, “Ở đây.” Cậu vẫy vẫy tay.

Tô Chính ngồi đối diện Lưu Nham, “Em làm sao vậy?”

“Chào tiên sinh, xin hỏi muốn uống chút gì không?” Nhân viên nhiệt tình hỏi.

“Tôi cái gì cũng không cần.” Tô Chính lạnh lùng trả lời.

Nhân viên hàm hồ mang giày cao gót rời đi.

“Em có cảm giác có người theo dõi em, em rất sợ, em không dám về nhà, anh giúp em tìm ra tên theo dõi điên khùng đó được không?” Lưu Nham hạ giọng.

“Bằng hữu của em đâu?” Tô Chính nghĩ nghĩ, nhưng vẫn không nói thẳng ra.

Lưu Nham chưa sót cười, “Hắn mỗi ngày đều vội công tác, căn bản không thời gian chăm sóc em.”

“Làm sao em biết có người theo dõi em?”

“Hai ngày trước em về nhà, đều bị người lấy mấy bức thư dưới cửa, lên lầu luôn nghe được phía sau có tiếng bước chân.”

“Chỉ một mình em ở?”

“Đúng vậy, kỳ thật, hắn rất ít ở chung chỗ với em.”

“Em có nghĩ tới, là kết thù với người khác?”

“Không có khả năng, từ khi em về nước rất ít ra ngoài, cơ bản không thể xuất hiện cái gì với người khác.”

“Anh đưa em trở về được không?”

“Được.”

“Sao có thể như vậy?!” Lưu Nham đẩy ra cánh cửa khép hờ, rơi vào trong mắt là một đồng hồ đen.

“Cửa bị cạy mở.” Tô Chính cau mày, ấn theo dấu vết để lại trên cửa, chắc là chuyên nghiệp.

“Nhất định là tên theo dõi kia làm!” Lưu Nham vừa tức vừa vội.

Tô Chính trấn an vỗ vỗ bả vai Lưu Nham.

“Mày đồ hồ li tinh phá hoại gia đình người khác!”

Lưu Nham đột nhiên bị đẩy ra, một người đàn bà quần áo gọn gàng, khuôn mặt dữ tợn bổ nhào tới, liều mạng đánh đấm.

Tô Chính hiển nhiên không kịp phản ứng, chờ anh hoàn hồn xong liền chạy tới kéo Lưu Nham ra, nói với người đàn bà, “Cô làm gì vậy?”

Người đàn bà hung tợn nở nụ cười, “Nó cướp chồng tao! Không biết xấu hổ, một thằng đàn ông, thật ghê tởm.”

Tô Chính đè nặng cơn tức, “Cô không coi được chồng cô thì đi tìm người khác trút giận? Cô có tin tôi báo cảnh sát hay không?”

Người đàn bà nghe tới cảnh sát liền sợ, “Hừ, coi như mày lợi hại, có thể quyền rũ được một đứa ngu.” Nói xong trực tiếp xông ra ngoài.

“Chỗ của em bây giờ không ở lại được, tới chỗ anh đi, sau đó nghĩ biện pháp.” Tô Chính nhìn Lưu Nham đại ra, trong lòng thở dài, nửa kéo nửa ôm Lưu Nham đưa lên xe taxi, bản thân cũng ngồi xuống.

Cố Lâm tròng mắt cửa sổ, hận không thể đốt cửa sổ thành một cái lỗ lớn, như thế có thể chuồn ra ngoài. nhưng mà, cậu cơ hồ lục tung cả nhà mình rồi, vẫn tìm không được. “Mẹ không đi làm đặc vụ rất đáng tiếc!” Cố Lâm đặt mông ngồi trên ghế salon.

“Đúng rồi! Phá huy cửa sổ phòng trộm WC!” Cố Lâm nhớ tới, nhảy dựng khỏi ghế salon.

“Quá tuyệt vời!”

Cố Lâm nhìn nhìn bên ngoài, may mắn người không đông lắm, cơ hội tới!

Cố Lâm chạy về phòng, học theo trên TV rút gra trải giường ra voắn lại thành một cuộn, chặt chẽ buộc lại vào chỗ tay nắm, dọc theo ống nước chậm rãi đi xuống dưới.

Tự do! Cố Lâm đắc ý liếc nhìn gra trải giường, cảm tạ!

“Đường XXX Số XX.” Cố Lâm ngăn cản xe taxi, không quên sờ sờ túi tiền, nếu quên mang ví thì chính là ngay cả ông trời cũng không thêm giúp hắn.

“Em ở đây trước, bắt quá, em có thể nói cho anh tại sao lại thế này?” Tô Chính khoanh hai tay.

Lưu Nham ngồi trên ghế salon, tâm trí đã hoàn hồn lại, “Hắn nói với em, hắn và vợ hắn sớm đã không còn quan hệ, nhưng còn chưa kí tên vào đơn xin ly hôn, lần này về nước có một phần nguyên nhân là bàn bạc ly hôn. Em không nghĩ tới, người đàn bà đó lại tra ra chỗ ở của em, còn, còn theo dõi em. Em thật sự rất sợ hãi.”

Tô Chính đến trước mặt Lưu Nham, trấn an ôm lấy đầu Lưu Nham, “Không sao không sao, nếu ả đàn bà đó còn thế, em cứ báo cảnh sát.”

“Tô Chính, em chỉ là yêu hắn, điều này cũng sai sao? Em chỉ là một đứa con trai, không phải là hồ ly tinh.” Lưu Nham khóc nức nở.

Trong đầu Tô Chính có điểm đau, Lưu Nham còn nhỏ đã mắc chứng sàu muộn, lần này thực sự dọa chết cậu ấy rồi.

“Em, muốn gọi điện thoại cho hắn không?” Tô Chính buông ra Lưu Nham, còn thật sự hỏi. Nếu cái tên đàn ông kia không có chút phản ứng gì, vậy hắn không đáng để Lưu Nham thương hắn như vậy.

“Ừm.” Lưu Nham nghe lời lấy điện thoại di động ra, bấm mã số, “Alo? An Viễn, anh ở đâu? Em gặp chuyện, anh tới đón em được không?... Ừm, được.”

“Hắn nói như thế nào?”

“Hắn đáp ứng lập tức tới ngay đón em.”

Tô Chính bởi Lưu Nham đứng chờ trước cửa, nhanh chóng thấy được một người đàn ông anh tuấn cao lớn đi tới.

“Nham, em không sao chứ?” An Viễn lo lắng kéo Lưu Nham qua phải nhìn trái xem.

Lưu Nham khoát tay, “Không sao.”

Tô Chính thản nhiên mở miệng, “Anh nếu thật sự thương cậu ra, nên sớm ly hôn với vợ mình đi, tôi không muốn phải nhìn những chuyện phát sinh như thế nữa.”

Ngữ khí An Viễn thật không tốt, “Cảm ơn đã quan tâm, người đàn bà kia tôi sẽ giải quyết.”

“An Viễn, anh lấy xe trước đi, em có mấy câu muốn nói với Tô Chính, lập tức ra ngay.”

“Được.” Định ý liếc nhìn Tô Chính một cái, An Viễn vội bước đi ra.

Tô Chính nhìn bóng dáng An Viễn nở nụ cười.

“Lưu Nham, em yên tâm rồi.” Tô Chính ý cười không giảm.

“Em vừa nãy quên nói, vô luận gặp bất cứ chuyện gì cũng phải dừng cảm, tình yêu vốn cần dừng khí. Em tin tưởng anh cũng sẽ gạt hái được hạnh phúc.”

Lưu Nham cười khẽ, kéo đầu Tô Chính xuống, nhẹ nhàng hôn khóe miệng Tô Chính một cái, “Đây là nụ hôn tạm biệt, đại biểu em và anh chính thức chia tay. Chúc anh hạnh phúc.”

Tô Chính cười cười, “Cảm ơn.”

Cố Lâm cao hứng phấn chấn chạy đến tìm Tô Chính, cũng rất không đúng dịp thấy được một màn này.

Trái tim chỗ nào đó thật đau, nụ cười Cố Lâm tan biến, trên mặt nghi hoặc nồng đậm, mình có bệnh? Đúng rồi, một loại bệnh kêu ái tính, Tô Chính đáng ghét, Tô Chính chết tiệt, mình dày vò ở trong nhà, anh ta ở đây thân mật với người khác? Rất đáng giận, rất đáng giận!

Cố Lâm liều mạng chạy, mắt kính cạ cạ rất đau.

“Cậu nhóc, sao lại là cậu?” Tài xế taxi vừa xuống xe mua gói thuốc, chưa kịp rời đi.

“Chú à, phiền chú chờ con quay về.” Cố Lâm rầu rĩ nói.

“Nhóc, thất tình sao? Ánh mắt hồng như con thỏ vậy.”

“Con mới không có, cát bay vào mắt thôi.” Cố Lâm thực tức giận, cậu làm sao phải khóc vì Tô Chính, khăn giấy cũng cảm thấy không đáng.

“Nếu còn thích nhau, thì đừng giận dỗi, người trẻ tuổi, ai lại không có thời điểm phạm sai lầm? Nhóc nói có đúng không?”

“Con mới không có.”

“Ha ha, chú chỉ hy vọng các cậu không hối hận.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Sắp kết thúc a, thật tốt quá. Tôi biết tôi còn nhiều điểm không được tốt, thỉnh mọi người thông cảm nhiều, tôi sẽ cố gắng sửa!!

11. Chương 11: Cố Lâm Tiên Sinh, Chuyển Phát Nhanh Của Anh Tới Rồi

Cố Lâm xuống xe taxi, cúi đầu chậm rãi bước về nhà.

Cửa phải.. mở? Cố Lâm tâm nói không ổn, một phen đẩy cửa ra, rống to, “Ăn trộm lớn mật!”

“Ăn trộm? Con còn biết trở về à!” Từ phòng khách truyền ra thanh âm tức giận của Cố mụ mụ.

Cái này là không ổn thật.

“Mẹ, sao mẹ lại về nhanh như vậy?” Cố Lâm nở nụ cười nhu thuận nhất của mình, giọng nói mang theo ý tứ làm nũng.

Cố mụ mụ “hừ” một tiếng, “Vương thẩm gọi điện thoại cho mẹ, nói nhà mình có dải gra trải giường treo lủng lẳng bên WC, cho rằng có ăn trộm vào nhà, cố ý gọi điện nói mẹ biết. Không nghĩ tới là đứa con bất hiếu. Con còn có mặt mũi trở về!”

Cố Lâm lách qua đằng sau sofa, tay ấn ấn bả vai Cố mụ mụ, không nặng không nhẹ mát-xa, “Mẹ, con của mẹ bị giam nhiều ngày như vậy, muốn đi ra ngoài dạo dạo cũng rất bình thường mà.”

“Mẹ thấy con là đi tìm thằng nhóc kia đi.” Cố mụ mụ làm sao không biết tâm tư con mình.

“Đừng nói tới anh ta, cái tên có mới nói cũ, con muốn chia tay!” Cố Lâm nhớ đến liền hỏa đại.

Cố mụ mụ nhìn con mình, hỏi, “Hai đứa cãi nhau?”

Cố Lâm lắc đầu, “Không có, còn chưa kịp làm gì, anh ta liền cùng một chỗ với người đàn ông khác.”

“Vốn là chuyện trẻ tuổi mấy đứa, một bà già như mẹ không muốn xen vào, có điều mẹ nghĩ việc này có hiểu lầm gì hay không?”

“Mẹ, ” Cố Lâm ngừng tay, ngồi cạnh Cố mụ mụ nghi hoặc hỏi. “Mẹ không phải phản đối chuyện chúng ta cùng một chỗ sao? Sao lại còn nói giúp cho anh ta.”

Cố mụ mụ vuốt đầu con trai, “Xú tiểu tử, con là mẹ sinh, suy nghĩ của con sao mẹ không hiểu? Mấy ngày nay ngốc trong nhà, cả ngày mất hồn mất vía. Mẹ quả thật rất muốn ôm cháu, nhưng chuyện đã phát sinh thành như vậy, nếu mẹ bảo con đi kết hôn với một người con gái khác, làm hại con cả ngày không nói không cười, còn làm hại cả cuộc đời người con gái đó nữa, không phải sao?”

“Mẹ, mẹ thật tốt, rất thông tình đạt lý, con rất yêu mẹ!” Cố Lâm ôm cổ mẹ mình.

Cố mụ mụ ngẩn bạch tuộc tám ngón lại, nghiêm mặt nói: “Dù sao gì cần nói mẹ đã nói, hai đứa nếu chỉ vì xúc động nhất thời mà quen nhau, sớm tan một chút cũng tốt. Nhìn con như vậy, không giống không có cảm tình với nó, ngược lại như ghen tuông. Là người từng trải, mẹ khuyên con hảo hảo nói chuyện với nó.”

“Con tận mắt thành anh ta ôm ôm ấp ấp với một người khác, anh ta không chút phản kháng nào, con sinh khí chạy đi.”

“Vậy con cứ ngốc ngốc trong nhà đi, nếu nó thật sự có tâm, sẽ đến tìm con.” Cố mụ mụ đứng dậy lấy điện thoại di động ra từ tủ quần áo, đưa cho Cố Lâm, “Đã để lâu rồi, sạc pin trước đã.”

Cố Lâm tiếp nhận di động, vui vẻ rạo rức hôn một cái “chóc” lên mặt Cố mụ mụ, quay về phòng.

Di động quả nhiên tự động tắt nguồn. Cố Lâm dùng đồ sạc cắm vào ổ điện, mới vừa khởi động máy, tiếng chuông vang liên tục không ngừng, biểu thị đều cũng một dãy số. Cố Lâm cao hứng trong lòng, này chứng tỏ Tô Chính không quên cậu.

Cố Lâm nhắn tin, “Anh có chuyện?”

Rất nhanh, di động vang lên.

“Cố Lâm?” Tô Chính có điểm hoài nghi, anh lo đây là tin nhắn của Cố mụ mụ, sau đó khuyên anh đừng cùng con của bà cùng một chỗ.

“Là tôi, anh tìm tôi?” Cố Lâm cố ý áp chế sung sướng trong lòng, làm bộ làm tịch nói.

“Cố Lâm, anh rốt cuộc nghe thấy giọng em rồi, anh rất nhớ em, rất muốn gặp em.” Tô Chính nghe thanh âm của Cố Lâm, vội vàng cầm di động vào WC, vừa khấn trương vừa hưng phấn.

“Thật sao? Nhưng tôi không nhớ anh.” Cố Lâm nằm phịch xuống giường.

“Không sao, anh nhớ em là đủ rồi. Đúng rồi, mẹ em cho em liên lạc với anh? Bà đáp ứng rồi?” Tô Chính có điểm không thể tin được.

“Không có, tôi thấy anh gọi nhiều cuộc như vậy, nghĩ anh có chuyện quan trọng, nếu không, tôi cúp máy.” Cố Lâm cố ý không nói chân tướng cho Tô Chính.

“Nhà em ở đâu? Anh lập tức tới tìm.”

“Dừng, tôi muốn hỏi anh.”

“Hỏi đi.”

“Hôm nay tôi bắt gặp anh với người khác một chỗ, anh có phải định chia tay với tôi hay không?” Cố Lâm không vui nói.

“Hôm nay? Em tới tìm anh? Vì sao anh không thấy?”

“Anh trả lời tôi trước.”

“Anh và cậu ta không có gì, cậu ấy có bạn trai. Anh chỉ có mình em.”

“Thật không biết ngượng!”

Cố Lâm miệng nói như vậy, trong lòng lại cao hứng muốn chết.

“Nói cho anh biết địa chỉ nhà em, anh lập tức tới ngay.” Tô Chính nhắc lại lần nữa, ngực như bị mèo cào cào.

Cố Lâm nói ra một địa chỉ.

“Ừ, được, anh lập tức tới, chờ anh.”

“Tiểu tử, thế nào? Nhìn con như thế, đã giải thích hiểu lầm rồi?” Cố mụ mụ nhìn Cố Lâm ra khỏi phòng.

“Dạ, anh ta nói sẽ tới đây.”

“Ai, con trai lớn không phải con mình a. Bạn của mẹ vẫn còn đang chờ mẹ, con ở nhà đi.” Cố mụ mụ giả bộ bất đắc dĩ.

“Mẹ không muốn gặp anh ta?” Cố Lâm cười lấy lòng.

“Lần trước không phải đã gặp sao? Nó cũng không phải đại minh tinh gì, mẹ nếu muốn gặp thì con không cho?”

Cố Lâm gật đầu, “Mẫu thân đại nhân nói phải!”

“Đừng có chọc mẹ.” Cố mục mục cười mắng.

Tô Chính cúp điện thoại, vội vàng xin nghỉ rồi nhanh chóng chạy tới tiểu khu Cố Lâm.

Có lẽ là thiên ý, Tô Chính dưới lầu đụng phải Cố mục mục.

“Thưa bác gái!” Tô Chính lễ phép chào.

Cố mục mục đánh giá trong chốc lát, cười nói, “Tôi khỏe, không biết cậu sao? Tôi giam giữ Cố Lâm, cậu mất hứng đi?”

“Con có thể hiểu được, dù sao là tụi con không đúng.”

“Cậu nói một chút xem, coi trọng Lâm Lâm nhà tôi điểm nào? Cậu không để ý tới chuyện tôi phản đối nó quen với cậu sao?”

“Con cũng không biết, thích là thích, nếu người mình thích vừa vặn lại thích mình, sao lại không cùng một chỗ? Cho dù sau này có thể tách ra, ít nhất sẽ không hối hận.”

“Ừ, tôi đã biết. Lâm Lâm ở nhà.”

“Bác gái, ngài đây là đáp ứng rồi?” Tô Chính cảm giác tim đập thật nhanh.

“Tôi không đáp ứng, các cậu sẽ không cùng một chỗ?”

“Sẽ không, tụi con sẽ chứng minh quen biết nhau là một quyết định chính xác, để cho ngài 100% chấp nhận tụi con.”

“Tôi còn cái gì để nói đâu? Thế giới người trẻ tuổi, tôi trông nom không được. Chỉ cần con mình vui vẻ, làm cha mẹ như thế nào cũng không có thể quyết định cưỡng ép.”

“Cảm ơn bác gái!”

Nói chuyện với Cố mục mục xong, Tô Chính tới trước cửa nhà Cố Lâm, ấn chuông.

“Mẹ, mẹ trở lại nhanh vậy?” Tiếng bước chân càng ngày càng gần.

Cố Lâm mở cửa, nhìn thấy chính là Tô Chính.

Tô Chính cười khẽ, “Cố Lâm tiên sinh, ở đây có bưu kiện chuyển phát nhanh của anh.”

“Bưu kiện gì cơ?”

“Anh.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/e-buu-kien-cua-anh-nay>